

Chapter 1

ฤดูหนาว วันที่ 30 เดือน 12 ตามปฏิทินจันทรคติ

อาคารสำนักงานบนถนนย่านการค้า เมือง A

“มีแต่คนลา รสชาติการอยู่โอทีในคืนวันสิ้นปีมันเป็น
ยังไงเธอ”

“ไร้ความรู้สึกไง”

เว่ยเฟิงพูดติดตลก “ปีหน้าในเวลานี้นายก็จะมีโอกาส
ได้มาทำโอทีแบบนี้แล้วนะ จงทะนุถนอมมันไว้ให้ดีเถอะ”

จินเซ่าเซิงเผลอหัวเราะออกมา

“เฮ้ ปากกาดำนี้...ดูแปลกๆ นะ”

สายตาของจินเซ่าเซิงย้ายจากหน้าจออินเตอร์เฟซที่
กำลังส่งข้อมูลไปยังเว่ยเฟิง

เว่ยเฟิงหยิบปากกาเซ็นชื่อที่มีรูปทรงแปลกๆ ออกจาก
กล่องใส่ปากกา เมื่อปิดไปเล็กน้อยเขาก็พบกระดาษชิ้นเล็กๆ

ที่ซ่อนอยู่ในปลอกปากกา เขาคลี่ยะดาษออกพลางกระแอม
สีหน้าท่าทางดูเสแสร้ง “ว้าว! มีคำสารภาพซ่อนไว้ด้วย ฉันจะ
อ่านให้นายฟังนะ อะแหม่ม...เฮ้เซ็ง ฉันชอบนาย ในขณะที่
ฉัน...”

ฉันเซ้าเซิงคิดว่าปากกากับกระดาษไน้ตมา “เจิงผิงผิงให้
นายทำแบบนี้เหรือ”

เว่ยเฟิงหัวเราะว่า “ช่วยไม่ได้ เธอคอยตามตื้อฉันตลอด
บอกว่าถ้านายไม่เห็นกระดาษไน้ตในปากกานี้ก็ก่อนที่นายจะไป
ฉันต้องเปิดออกมาอ่านให้นายฟังต่อหน้า ฉันทนไม่ได้ที่จะเห็น
ความรักของสาวสวยถูกมองข้ามนะ”

ฉันเซ้าเซิงเสียบปากกากลบลงในกระบอกปากกาที่เริ่ม
มีฝุ่นจับ แล้วขยำกระดาษไน้ตไว้ในมือ เมื่อเห็นว่าส่งข้อมูล
ทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ปิดคอมพิวเตอร์

“กลับแล้วนะ”

เว่ยเฟิงยกโบล์แล้วเดินตามไป

วันนี้เป็นวันสิ้นปี อาคารสำนักงานว่างเปล่าไร้ผู้คน หลัง
จากทั้งคู่ตรวจตราดูแหล่งจ่ายไฟของบริษัทและประตูหน้าต่าง
ว่าทั้งหมดปิดเรียบร้อยแล้ว จึงล็อกประตูใหญ่

ขณะรอลิฟต์ เว่ยเฟิงโอบโบล์ของฉันเซ้าเซิงแล้วถาม

“บินวันไหน”

“วันที่ 7” ฉันเซ้าเซิงโยนกระดาษไน้ตลงในถังขยะข้าง
ลิฟต์

เว่ยเฟิงถามด้วยความประหลาดใจ “นายยังไม่กลับไป

วันนี้เธอ”

“อ้อ”

“ก่อนหน้านี้ เป็นเพราะ...” เว่ยเฟิงเดินเข้าไปในลิฟต์ แล้วชะงัก หันกลับมาถาม “นายไม่ได้ตัดสินใจจะรับช่วงทำธุรกิจของครอบครัวแล้วหรือ”

จินเซ่าเซิงกล่าวว่า “ช่วงปีใหม่นี้ญาติพี่น้องเยอะ หลังปีใหม่ กลับไปจะเจียบสบอกว่า”

“ฟังจากที่นายพูด...” เว่ยเฟิงไม่รู้จะพูดอย่างไร จึงถามขึ้นอีก “นั่น...ธรรมเนียมดั้งเดิมของวันที่สองล่ะ”

“อ้อ”

เมื่อทั้งสองเดินออกจากลิฟต์ เว่ยเฟิงซึ่งพักอาศัยอยู่ในย่านนี้ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วเหลือบมองดูข้อความอย่างเบื่อหน่าย “พ่อฉันสั่งให้ไปซื้อแคร่รถที่ซูเปอร์มาร์เกต เขากำลังเคี้ยวสตูแคะอยู่ที่บ้าน ฉันว่าปีนี้นายมาฉลองปีใหม่ที่บ้านฉันดีกว่า ยังคิดคักหน่อย”

“ไม่ละ ชอบใจ” จินเซ่าเซิงพูดขึ้นอีก “ฉันจะไปกับนาย ฉันก็ต้องซื้อของเหมือนกัน”

เมื่อผู้ชายสองคนไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เกตจะไม่มัวเดินไปเดินมาเพื่อเปรียบเทียบราคา พวกเขาจะตรงไปที่วัตถุดิบที่ต้องการซื้อแล้วนำไปชำระเงินที่แคชเชียร์ พอออกมาฝนก็เริ่มตกพоди หลังจากบอกลาเว่ยเฟิงแล้ว จินเซ่าเซิงก็ขับรถกลับที่พัก

เทศกาลตรุษจีนของปีนี้อยู่ช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์
วันเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิได้ผ่านพ้นไปแล้ว หยาดฝนเหมือน
เข็มเล็กๆ ที่อ่อนนุ่มและควันเบาบางที่เลื่อนลอย

การจราจรตอนขากลับราบริ่นตลอดทาง ทั้งเมืองเงียบ
สงบในช่วงไม่กี่วันสั้นๆ นี้ ที่จอดรถในชุมชนซึ่งปกติมีรถจอด
อยู่เต็มในเวลานี้ก็กลับว่างโล่ง ฉันเช่าเซิงจอตลอดที่ชั้นล่าง เปิด
กระบะไปรงหลังรถแล้วหยิบผักสองถุงขึ้นไปบนตึก ตอนหยิบ
กุญแจห้องออกมาเขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเหมือนจะลืมล็อกรถ

หลังจากเข้าไปในบ้าน ฉันเช่าเซิงเอาถุงพลาสติกวางลง
บนตู้รองเท้าแล้วเดินไปทางห้องครัว ยังไม่ทันเงยหน้าขึ้น สิ่ง
แรกที่ปรากฏต่อสายตาของเขาคือรองเท้าแตะสีเทาบนพื้น

เจ้าของรองเท้าแตะยืนอยู่หน้าเตาแก๊ส กำลังถือทัพพี
คนอาหารที่อยู่ในหม้อ กลิ่นหอมของข้าว กลิ่นอายุที่เข้มข้น
ของเนื้อสัตว์ และกลิ่นแอมโมเนียอันโดดเด่นของไข่เยี่ยวม้า
ผสมผสานเข้าด้วยกันได้อย่างน่าอัศจรรย์ จนทำให้คนน้ำลาย
ไหล

“กลับมาแล้วหรอ”

เจียงอีซานมีสีหน้าอ่อนโยน ยกมูมปากขึ้น

ฉันเช่าเซิงตัวแข็งที่อ ยืนนิ่งตั้งสติอยู่ที่เดิม

เจียงอีซานปิดฝาหม้อและปิดไฟที่เตา “ใจก็เสร็จแล้ว จะ
ลองชิมดูมั้ย”

ฉันเช่าเซิงไม่ตอบ เขาเดินไปยังริมหน้าต่าง เปิดหน้าต่าง
ออกแล้วกวาดริมตลิ่งรถที่จอดอยู่ชั้นล่าง จากนั้นกลับมายัง

โถงทางเดิน หิวถุงพลาสติกสองใบเข้ามา แล้วเอาผัก...ยัดเข้าไปในตู้เย็นทีละอย่าง

เจียงอี้ซานพึงตู้เย็นมองดูเขา

อุณหภูมิในห้องสูงขึ้นจนทำให้ใบหน้าแดงระเรื่อ เจียงอี้ซานหยิบขวดนมออกมาก่อนที่ฉินเซ่าเซิงจะปิดประตูตู้เย็น เปิดฝาขวดแล้วดื่มเข้าไปอีกหนึ่ง ของเหลวอุณหภูมิต่ำไหลเข้าสู่ร่างกาย ทำให้หน้าอกและช่วงท้องรู้สึกเย็นวาบ

เจียงอี้ซานถามขึ้น “ทำไมนายเมินฉั่นล่ะ”

ฉินเซ่าเซิงหันหลังกลับแล้วเดินออกไปข้างนอก

เจียงอี้ซานเดินตามหลังไปแล้วพูดอย่างใจเย็น “เราเลิกกันมาสองปี ฉันทึกว่านายจะเปลี่ยนกลอนประตูแล้วเสียอีก”

ฉินเซ่าเซิงหันกลับมา แล้วถามทั้งแววตาเย็นชา “นายจะไปหรือให้ฉันไป?”

“วันนี้เป็นวันส่งท้ายปีเก่า” เจียงอี้ซานหรีดตาลง ขนตาสั่นระริก “ฉันทำอาหารค่ำฉลองส่งท้ายปีเก่าเอาไว้แล้ว”

ฉินเซ่าเซิงเดินไปตามโถงทางเดินอย่างไม่ลังเล

เจียงอี้ซานรีบบอก “ตอนนี้ฉันไม่มีทางไปแล้ว!” เมื่อฉินเซ่าเซิงเดินช้าลง เขาก็พูดขึ้นอีก “ไม่ได้โกหกนายนะ ฉันมีปัญหา ไปอยู่ที่โรงแรมไม่ได้”

เจียงอี้ซานรู้นิสัยของฉินเซ่าเซิงดี...ใจอ่อนง่าย อ่อนโยน ไม่ผูกใจเจ็บ เขาผ่อนเสียงลงคล้ายจำใจ “จะว่าไปห้องนี้ก็เพียงพอของนาย คนที่ควรจะไปคือฉัน เดียวกินข้าวเสร็จแล้วฉันก็จะไป”

จินเซ่าเซิ่งไม่ปิดบังความรังเกียจ แต่เจียงอี้ซานกลับ
ทำเป็นมองไม่เห็น เมื่อเห็นว่าจินเซ่าเซิ่งไม่ต้องการจะออกไป
ข้างนอกแล้วจึงรีบเดินไปที่ห้องครัวก่อนจะถาม

“ฉันจะทำกับข้าวต่อ นายอยากช่วยฉันไหม”

เสียงปิดประตูห้องหนังสือคือคำตอบ

ในห้องหนังสือ จินเซ่าเซิ่งเปิดโทรศัพท์มือถือป้อนชื่อ
ของเจียงอี้ซานลงไป ทำการค้นหาได้ผลลัพธ์ออกมาสิบด้าน
รายการ ข่าวทั้งหมดระบุถึงพฤติกรรมที่หลากหลายของเจียง
อี้ซาน โดยบอกว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขาใช้ประโยชน์จาก
บทความอะไรเพื่อสร้างชื่อเสียง จ้างคนปล่อยข่าวปั่นน้ำเป็น
ตัวใส่ร้ายคู่แข่ง...แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่จะเอาชนะเขาได้

จินเซ่าเซิ่งกดเข้าไปยังเว็บไซต์คอมมิวนิตีแห่งหนึ่ง พบ
คีย์เวิร์ดสำคัญที่ด้านล่างของแถบค้นหายอดนิยม แล้วจึงเห็น
ข่าวฉฉเป็นลำดับถัดมา

ภาพต่อเนื่องสามภาพ ภาพแรกคือภาพเสื้อผ้าของเจียง
อี้ซานที่ใส่ออกงาน ภาพที่สองคือภาพของเจียงอี้ซานเปลี่ยน
รถยนต์ระหว่างทาง ภาพที่สามเป็นภาพของเจียงอี้ซานกับชาย
คนหนึ่งนั่งจูบกันอยู่ในรถ ใบหน้าของชายคนนั้นส่วนใหญ่ถูก
บังโดยกระจกมองหลังที่อยู่ข้างใน

ชายในภาพที่ถูกบังใบหน้าคือจินเซ่าเซิ่ง

นั่นคือภาพเมื่อสามปีที่แล้ว เวลาที่โพสต์ข่าวฉฉก็คือเมื่อ
สัปดาห์ที่แล้ว

ก่อนหน้านี้จินเซ่าเซิ่งกำลังยุ่งอยู่กับการส่งมอบงานจึง

ไม่เคยสนใจ หลังจากเขาได้กวาดสายตาอ่านความคิดเห็นด้านล่างก็เข้าใจสถานการณ์คร่าว ๆ ก่อนจะเดินไปถามเจียงอี่ซานที่ห้องครัว

“คราวนี้นายต้องการเงินเท่าไร”

“หือ?” เจียงอี่ซานกำลังหันได้กรอกข้าว ๆ อยู่ในครัว “ฉันขอยืมเงินสักร้อยหยวนได้หรือเปล่า อยากสมัครสมาชิกดูละครในเว็บบไซต์”

“นายรู่ว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันกำลังพูดถึง”

เจียงอี่ซานมองเขา “นายเห็นภาพแล้วสิ”

“ตอนนั้นนายไม่ได้ทำลายฟิล์มใช่ไหม”

เจียงอี่ซานยกไหล่ “ทำลายไปแล้ว แต่มีคนแอบเก็บไว้”

จินเซ่าเซิงขมวดคิ้ว

“ไม่ต้องไปโทษปาปารัซซีคนนั้นหรอก จะว่าไปเรื่องมันก็ยาว เมื่อก่อนฉันเคยซื้อข้าวลบของคนคนหนึ่ง เขาเป็นตัวประกอบ ฉันให้คนหลอกเขาไปที่บริษัทของเจ้าแก๊เจ้า...นายจำเจ้าแก๊เจ้าได้ไหม...เจ้าเจิงนะ งานเลี้ยงของเขาอุ่นวามมาก ตอนแรกฉันคิดว่าสถานที่แบบนั้นยังไ้ก็คงจะถ่ายรูปได้บ้าง คิดไม่ถึงว่านอกจากเขาจะไม่ติดกับแล้ว ตรงกันข้าม...กลับจับเสียเลี้ยงได้คนหนึ่ง ฉันอยากได้ข้าวลบให้แย่กว่าเดิมเลยหาใครสักคนมาถ่ายรูป นำเสียดาบที่ฉันคาดการณ์ผิด เสียมันรักเขาจริง ๆ เปิดโปงเบื้องหลังของฉันออกมาง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ” เจียงอี่ซานจัดวางได้กรอกลงบนจานอย่างตั้งใจ ก่อนจะใส่ลงในหม้อหนึ่งอาหาร เทน้ำลงไปแล้วเปิดไฟ “ฉันทำเองก็

ต้องรับผลของมัน”

ฉินเช่าเซ่งทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้ว เขาถามขึ้นอีกครั้ง
“นายต้องการเงินเท่าไร”

หลังจากเจียงอี้ซานล้างบรอกโคลีเสร็จก็ได้ดีโบออก ตัด
ก้านทิ้ง และหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ก่อนจะลวกด้วยน้ำเดือดแล้วจัด
ใส่จาน “ฉินพูดอะไรกับนายไม่ได้นอกจากขอเงินใช่ไหม”

“ยังจะมีอะไรอีกล่ะ”

“เยอะเยอะ แต่ดูท่าทางนายคงไม่อยากฟังฉินพูดอะไร
นักหรอก” เจียงอี้ซานเทน้ำซุบเปียวในหม้อลงไปในอ่างล้าง
จาน แล้วพูดยิ้ม ๆ “นายกลัวว่าฉินจะเอาเรื่องอดีตมาหลอกให้
นายตกหลุมพรางอีกเหรอ”

ใบหน้าของฉินเช่าเซ่งยังคงไร้รอยยิ้มอย่างสิ้นเชิง

เจียงอี้ซานวางเครื่องครัวในมือลง แล้วเงยหน้าขึ้นสบ
สายตาเย็นชาของฉินเช่าเซ่ง ปลายนิ้วของเขาสั่นเล็กน้อย เขา
ไม่กล้าให้อีกฝ่ายเห็นความซึ่ซลาดและความใจฝ่อของเขา
อย่างไรเสียตอนแรกเขาก็เป็นคนผิด

ในปีนั้นหลังจากที่ฉินเช่าเซ่งทะเลาะกับครอบครัวเพราะ
เจียงอี้ซาน ก็ตัดสินใจเดินทางไกลมากกว่า 1,300 กิโลเมตร
เพื่อมาบุกเบิกกิจการในเมือง A ที่ไม่คุ้นเคย หลังจากใช้เงิน
ออมทั้งหมดของเขาเพื่อซื้อฟิล์มมา เจียงอี้ซานต้องการที่จะ
เป็นดาราดังต่อไป จึงบอกเลิกกับฉินเช่าเซ่งอย่างไม่ลังเล

ฉินเช่าเซ่งยังยืนอยู่ที่เดิม คิ้วที่ขมวดแน่นทำให้ท่าทาง
ของเขาดูสร้างความกดดัน

“ไม่ต้องเป็นห่วง คราวนี้ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อขอยืมเงินนาย ไม่เห็นต้องทำหน้าโหดขนาดนี้” เจียงอี้ซานยิ้มเล็กน้อย “สตูซี่โครงหมูกับไก่เคี้ยวเสร็จแล้ว ในหม้อมีเกี๊ยวไข่ จานพะโล้ฉันซื้อเนื้อวัวมาแล้ว จานมังสวิรัตินอกจากบรอกโคลีแล้ว นายอยากกินอะไรอีกไหม”

การแสดงออกของเขาสงบและอ่อนโยน ใกล้ชิดเหมือนพวกเขา ยังคงอยู่ด้วยกัน

ฉันเข้าใจรู้สึกสะอิดสะเอียน

เมื่อเห็นสีหน้าของฉันเข้าใจ เจียงอี้ซานก็ยิ้มอย่างเศร้าหมอง “นายเกลียดฉันจนกินไม่ลงเลยหรอ”

อีกครั้งแล้วที่ฝ่ายนั้นพยายามจะยั่วโมโหเขาด้วยการแสดงความอ่อนแอ...ฉันเข้าใจคิดในใจ

พวกเขาเลิกกันเป็นเวลาสามปี หากไม่นับรวมปีแรกของการพั่วพัน ก็ไม่ได้พบกันเป็นเวลาสองปีแล้ว ในวันนี้ซึ่งเป็นวันขึ้นปีใหม่ของปีที่สาม เจียงอี้ซานตั้งใจปรุงอาหารโปรดของเขา และพูดอย่างใสซื่อว่ากลับมาแล้ว...

จงใจเอาเรื่องไม่เปลี่ยนกลอนประตุมายั่วโมโหเขา การเลิกกันโดยไม่เปลี่ยนที่อยู่อาศัยหรือกลอนประตูซึ่งถูกมองว่าเขามีความคิดว่าคนรักจะหวนกลับมา ทำให้เขาพานิโกรขึ้น

จากนั้นก็เป็นการพูดพินิจเหมือนในทฤษฎี บอกว่าวันนี้คือวันส่งท้ายปีเก่า บอกว่าตนเองไม่มีเงิน บอกว่าจะออกไปหลังจากอาหารมื้อสุดท้าย

และเขาก็เป็นเหมือนเหยื่อที่ถูกดักโดยนักล่า ทันทีที่ปรากฏตัวก็ติดกับดักทันที ไปที่ห้องอ่านหนังสือเพื่อสืบค้นข่าวคราวของฝ่ายนั้น ดูรูปภาพแล้วมาที่ห้องครัวเพื่อฟังว่าคนตรงหน้าใช้ชีวิตผ่านไปอย่างยากลำบากแค่ไหน

ทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมของอีกฝ่าย

จินเซ่าซึ่งพบว่าชายหนุ่มผู้งดงามตรงหน้าไม่เคยเปลี่ยนไปเลย ยังเห็นแก่ตัวเหมือนเดิม ความรู้สึกอันน้อยนิดยังถูกเขาวัดออกมาได้อย่างละเอียด

จินเซ่าซึ่งหันหลังเดินออกจากห้องครัว

เขารู้วิธีเผชิญหน้ากับเจียงอี่ซาน ต้องเย็นชาเล็กน้อยอย่าให้อีกฝ่ายคอยจ้องจุมูกเดิน...ขณะที่เขากำลังคิดเช่นนี้ ตรงหน้ากลับปรากฏภาพหัวไหล่บาง ๆ ของเจียงอี่ซานกับขนตาที่สั้นระริก

จินเซ่าซึ่งเสียใจมากที่สุด เขาน่าจะออกจากห้องนี้ทันทีที่เห็นเจียงอี่ซาน

ห้องนี้พวกเขาเช่าอยู่ด้วยกัน ทุกอย่างภายในห้อง พวกเขาช่วยกันจัดเรียง อะไรก็ตามจิ้งจล้นเป็นบ่อเกิดแห่งความทรงจำ ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ เขานั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นและรู้สึกว่าเสียงการปรุงอาหารในห้องครัวนั้นดังเสียดหูมากกว่าเสียงโทรทัศน์ที่อยู่ตรงหน้าเสียอีก น่ารำคาญใจเหลือเกิน

“เออละ” เจียงอี่ซานปรากฏตัวขึ้นในห้องนั่งเล่นตั้งแต่

เมื่อไรไม่รู้ เขานำจานไปวางที่โต๊ะน้ำชาและนั่งขัดสมาธิบนพรมตามสบาย ในตอนแรกเนื่องจากพื้นที่ไม่พอจึงไม่ได้ซื้อโต๊ะอาหาร เมื่อก่อนเจียงอี้ซานชอบนั่งกินข้าวตรงนี้

จินเซ่าเซิ่งเข้าไปที่ห้องครัวเพื่อล้างมือและหยิบจานชามพอเดินกลับมา เจียงอี้ซานก็เปิดขวดไวน์และถามเขาว่า

“เอามั้ย” จากนั้นก็รินใส่แก้วเล็กๆ ให้จินเซ่าเซิ่งเอง “เอ้า สักแก้วหนึ่ง”

ซาร้อนบนโต๊ะกำลังมีไอระเหยขึ้นมา โทรทัศน์ที่อยู่บนผนังกำลังปลดปล่อยเสียงหัวเราะ เจียงอี้ซานยกแก้วไวน์ขึ้นแล้วเอามาชนกับแก้วไวน์ที่อยู่บนโต๊ะ ก่อนจะกล่าวว่า

“สวัสดีปีใหม่”

จินเซ่าเซิ่งไม่ได้ยกแก้วไวน์ขึ้นมา เจียงอี้ซานเองก็ไม่ได้สนใจ เขาดื่มไวน์ในแก้ว

ตอนรับประทานอาหาร เจียงอี้ซานตั้งใจเคี้ยวหลายคำ ก่อนจะเอ่ยขึ้น “ไม่อร่อยเหมือนเมื่อก่อน”

จินเซ่าเซิ่งก้มหน้าลงกินอาหาร

“นายลองชิมเนื้อผัดเห็ดหูหนูหรือยัง จานนี้มันใกล้เคียงกับเมื่อก่อนมาก”

ไม่มีใครตอบเขา

“นั่นก็อย่ากินเลย” เขาดื่มเข้าไปอีกแก้ว

ปีนี้ในเมืองห้ามจุดพลุหากไม่มีรายการพิเศษเนื่องในวันส่งท้ายปีเก่า พวกเขานั่งกันอย่างเงียบๆ ที่โต๊ะแบบนี้ คงไม่มีใครรู้ว่ากำลังกินอาหารค่ำส่งท้ายปีเก่ากันอยู่

ฉันเข้าแข่งกินอาหารอย่างรวดเร็ว เพียงไม่นานก็วางถ้วย และตะเกียบลง

เจียงอู่ซานมองดูกันถ้วยของเขาที่ว่างเปล่าแล้วถาม
“เดี่ยวฉันไปเอาโจ๊กไข่เยี่ยวม้ามาให้นายเอาไหม”

ฉันเข้าแข่งลุกขึ้นเพื่อเก็บถ้วยและตะเกียบ เจียงอู่ซาน
เอนกายลงบนโซฟาอย่างเกียจคร้าน เขาไม่ได้ละสายตาจน
กระทั่งฉันเข้าแข่งเดินเข้าไปในห้องครัว จึงถอนหายใจเจิบ ๆ
“ไม่สนใจฉันเลย”

รายการพิเศษเนื่องในวันส่งท้ายปีเก่าหลายปีที่ผ่านมา
ไม่น่าดูแม้แต่นิดเดียว การออกแบบเวทีและการแสดงก็ธรรมดา
สุด ๆ เจียงอู่ซานเหินบนนมไปดื่มไวน์ไป

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขามักจะไปดื่มเหล้าและกินอาหาร
กับเจ้านายและนักลงทุน จึงมีประสบการณ์การดื่มมาไม่น้อย
อันที่จริงเขาเกลียดการดื่มมาก เพราะว่ามันเหนื่อย
หนึ่งที่มีส่วนผสมรุนแรงทำลายเสียงของเขา...เขาเคยร้องเพลง
ไพเราะมาก ๆ

เจียงอู่ซานวางแก้วไวน์ลงและฮัมเพลงในโทรทัศน์ เสียง
ร้องไมไ่สกังวานหรือมีชีวิตชีวาเหมือนเมื่อก่อนแล้ว เพิ่งร้องไป
ได้แค่สองประโยคเขาก็หัวเราะขึ้นมา แล้วดื่มไวน์เข้าไปอีก
พิมพ์กับตัวเอง

“เหมือนนาฬิกาพัง ไม่เพราะเอาเสียเลย”

เจียงอู่ซานนั่งอยู่บนพรมเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ในขณะที่
ฉันเข้าแข่งล้างจานในห้องครัวเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง

หลังจากตีไม้ไผ่ในขวิดหมดแล้ว เจียงอี่ซานก็นอนอยู่ที่มู่มิโซฟา เขารอว่าจินเซ่าเซ็งจะออกมาไล่เขาออกไปเมื่อไร เขาต้องการให้ฝ่ายนั้นสนทนากับเขา แม้ว่าอีกฝ่ายจะโกรธและด่าเขาก็ตาม

เขาคิดถึงอีกฝ่าย และรู้ว่าตัวเองผิดไปแล้ว

เขารู้ว่าจินเซ่าเซ็งนั้นใจอ่อนแค่นี้ ขอเพียงเขาพยายามที่จะขอโทษ จินเซ่าเซ็งก็จะให้อภัยเขา แต่จินเซ่าเซ็งไม่สนใจเขาเลย ล้างจานเสร็จก็ออกมาเก็บเสื้อผ้าที่ระเบียงและไปอาบน้ำ ทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน

เจียงอี่ซานยันตัวขึ้นจากพรม เดินโง่งนไปเคาะประตูห้องน้ำ “ฉันอยากเข้าห้องน้ำนะ”

ห้องน้ำเก่าๆ นี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้แยกส่วนเปียกและแห้ง พื้นที่ยังมีขนาดเล็กมาก ตอนนั้นอ่างอาบน้ำที่เจียงอี่ซานต้องการเมื่อย่างลงไปก็เกือบไม่เหลือที่ไว้ให้ซักโครกแล้ว

ประตูถูกเปิดออก จินเซ่าเซ็งยืนอยู่หน้าประตู ทั้งตัวเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ

เจียงอี่ซานก้มหน้าหัวเราะเบาๆ “ฉันหลอกนาย ความจริงฉันมองไม่เห็นนาย น่าเบื่อจริงๆ”

จินเซ่าเซ็งขมวดคิ้ว

ในที่สุดเขาก็มีปฏิกิริยาตอบสนอง...เจียงอี่ซานโอบเอวจินเซ่าเซ็งเอาไว้ รับรู้ได้ถึงอุณหภูมิร่างกายและลมหายใจของอีกฝ่าย เขาพูดเบาๆ

“เราไปดูโทรทัศน์ด้วยกันดีไหม”

จินเช่าเซ็งตึงมือของเขาออก “ไม่ต้องแก้งเมา”

“ฉันไม่ได้เมา ตอนนี้นี้ฉันดื่มเก่งมาก” เจียงอี้ซานยัดตัวขึ้น แต่ก็ยังตึงกว่าจินเช่าเซ็งเกือบสิบเซนติเมตร “อยู่ได้รุ่งในคืนข้ามปีกับฉันได้ไหม”

จินเช่าเซ็งไม่สนใจเขา

“นายคุยกับฉันได้ไหม” เจียงอี้ซานเดินตามหลังเขาไป “เช่าเซ็ง อย่าทำเป็นไม่สนใจฉันเลย”

เสียงดังเบา ๆ...เจียงอี้ซานถูกขังอยู่นอกห้องนอน

ในที่สุดโลกก็เจียบสงบ

จินเช่าเซ็งนั่งอยู่บนเตียง เปิดมือถือดู ตอบข้อความอวยพรปีใหม่ บรรดาพนักงานในบริษัทล้วนส่งของแด่ให้เขา จินเช่าเซ็งตอบกลับไปอย่างอารมณ์ดี

ไม่ถึงนาทีเว่ยเฟิงก็โทรศัพท์เข้ามา ประโยคแรกนั้นถามว่า “เจียงอี้ซานอยู่ที่บ้านของนายหรือ”

“นายรู้ได้ยังไง”

“เขาโพสต์รูปบนโซเชียลมีเดีย” เสียงของเว่ยเฟิงฟังดูโมโหมาก “นายบ้าไปแล้วหรือเปล่า ยังจะสนใจเขาอยู่อีกหรือ นายลืมเรื่องที่เขาเคยทำไว้แล้วหรือไง”

จินเช่าเซ็งปวดหัวอีกแล้ว เขานวดขมับ “เขามาเอง”

เว่ยเฟิงด่าออกมาประโยคหนึ่ง “สันดานเดิมแก้ไม่ได้จริงๆ”

“ปีใหม่อ่าพูดถึงเรื่องนี้เลย”

หลังจากได้ยินคำพูดของฉินเซ้าเซ็ง เว่ยเฟิงก็ถอนหายใจออกมาแล้วไม่ได้พูดอะไรอีก ทั้งสองจบการสนทนาหลังจากที่กล่าวคำอวยพรปีใหม่กันผ่านโทรศัพท์มือถือ

ฉินเซ้าเซ็งเอนตัวลงบนหัวเตียง และเชื่อมต่อเข้ากับไซเซี่ยลมีเดียของเจียงอ้อซาน

โพสต์ล่าสุดเป็นรูปภาพรูปหนึ่ง มันคืออาหารเย็นวันส่งท้ายปีเก่าบนโต๊ะ คนที่คุ้นเคยกับพื้นหลังของโต๊ะน้ำชาและพรมย่อมรู้ว่าเป็นบ้านของฉินเซ้าเซ็ง ข้อความด้านล่างเลอะทะไปหมด

ประโยคหนึ่งที่ว่า *ตรุษจีนได้เห็นพวกคุณยังด่าคนจนยับเยินแบบนี้ ในที่สุดฉันก็ยิ้มขึ้นใจได้เสียที* ถูกกดโลกล็เป็นอันดับหนึ่ง

ชื่อเสียงของฝ่ายนั้นแย่งถึงขนาดนี้เลยหรือ

ฉินเซ้าเซ็งขว้างมือถือไปอีกทางแล้วนอนลงบนเตียงนึกถึงตอนที่ตัวเองถามถึงสาเหตุที่เจียงอ้อซานต้องการเลิก

เจียงอ้อซานพูดอย่างใจเย็นว่าเขาต้องการโด่งดัง เขาตัดสินใจจากความรู้สึกพึงพอใจที่ทุกคนยกเขาให้อยู่สูงตอนที่เขาคือดาราไม่ได้ เขาบอกว่าเขาชื่นชอบความฟุ้งเฟ้อและรับไม่ได้ที่ถูกคนอื่นวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นเกย์ เขาบอกว่าเขาจะยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อที่ตนเองจะได้เป็นดาราต่อไป

ถูกแล้ว แต่การ ‘ล้มเลิกชั่วคราว’ ทำให้ฉินเซ้าเซ็งไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างสมบูรณ์ แต่กลับยังคงพัวพันกันอยู่หลังจากเลิกกันแล้ว เต็มใจเป็นคนรักกลับๆ ของเจียงอ้อซาน

ต่อไปถึงหนึ่งปีเต็ม

เรียกก็มา ไล่ก็ไป

เจียงอู่ซานยืนเคาะอยู่หน้าประตูห้องนอนเป็นเวลา
นาน แต่เงินเช่าเชิงก็ไม่ได้เปิดประตูออกมา

เขานั่งลงบนพื้น โท. หาอีกฝ่ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า บ้านเก่า
ไม่ได้ซ่อมแซมตกแต่งใด ๆ ประตูกับพื้นห้องไม่แนบสนิทกัน มี
ช่องว่างขนาดใหญ่และแสงลอดออกมา เขามั่นใจว่าเงินเช่าเชิง
เห็นเขานั่งอยู่บนพื้น เครื่องทำความร้อนในห้องรับแขกถูกปิด
ลงแล้ว เขานั่งอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งร่างกายและ
จามเบา ๆ

เขามักจะมีความคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เสมอ

เขารู้ว่าเงินเช่าเชิงอ่อนโยนเพียงใด การยอมให้เขาอยู่
ที่นี่ในวันนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุด ฝ่ายนั้นไม่อาจตั้งใจปล่อยให้
เขาออกไปเจอปาปารัชม์ล้อมและถูกคนอื่นด่า

เขาเองก็ไม่คิดจะใช้ประโยชน์จากจุดนี้ แต่เขาไม่มีทางเลือก
เมื่ออีกฝ่ายไม่สนใจเขา เขาอยากพูดคุยกับเงินเช่าเชิงดี ๆ
เขาคิดมากมาเป็นเวลาสองปีแล้ว แต่ก็ยังไม่กล้าเผชิญหน้า
จริง ๆ จัง ๆ

เขาสำนึกผิดแล้ว

การนั่งคราวนี้กินเวลามากกว่าหนึ่งชั่วโมง

เจียงอู่ซานเคาะประตูด้วยนิ้วมือของเขา “เช่าเชิง ฉัน
หนาวจังเลย”

ไม่มีเสียงตอบ ฉันเข้าเชิงยืนกรานที่จะไม่สนใจเขาอีกต่อไปแล้ว เขาคิดว่าแผนทรمانร่างกายตัวเองไม่ได้ผลแล้ว แต่ก็ไม่เป็นไร เขารู้ว่ากุญแจห้องนอนอยู่ที่ไหน...เจียงอีซานลุกขึ้นยืนแล้วหากกุญแจมาเปิดประตูเข้าไปในห้องอย่างราบรื่น ก่อนจะล็อกประตูเมื่อเข้าไปได้แล้ว

ฉันเข้าเชิงนอนอยู่บนเตียง

เจียงอีซานเดินเข้าไปหา

“นายจะไม่สนใจฉันจริงๆ เหรอ”

ยังคงไม่มีการตอบสนองเหมือนเดิม

เจียงอีซานปีนขึ้นไปบนเตียง คุณเข่าอยู่ข้างๆ ฉันเข้าเชิงและเริ่มเปลี่ยนผ้าออก

ฉันเข้าเชิงไม่อาจแกล้งทำเป็นไม่สนใจได้อีกต่อไป

“นี่นายกำลังทำอะไรอยู่”

“นอนกับนาย”

ในห้องมืดมิด เจียงอีซานมองไม่เห็นสีหน้าอันเย็นชาของฉันเข้าเชิง เขาเลิกผ้าห่มออกแล้วขึ้นคร่อมลงบนเอวของฝ่ายนั้นพลางยึดเอาไว้อย่างต้องการจะจับคนตรงหน้า

“เจียงอีซาน”

“ฉันเสนอให้ถึงที่ นายยังไม่เอาอีกเหรอ ฉันจำได้ว่าเมื่อก่อนนายชอบเป็นฝ่ายเริ่มก่อนนี่นา”

ฉันเข้าเชิงรู้ว่าไม่ควรสนใจ แต่คำพูดของเจียงอีซานนั้นสามารถจับจุดอารมณ์ที่ควบคุมไม่ได้ของเขา เขาออกแรงจับมือของเจียงอีซาน พยายามข่มความโกรธและพูดเสียงเบา

“ออกไป”

“นายรังเกียจที่ฉันสกปรกหรือ”

“ใช่”

เจียงอี้ซานหยุดการกระทำ

เย็นชาเหลือเกิน แต่มือของฉินเช่าเซ่งที่จับเขาไว้ช่างอบอุ่น

“ถ้าฉันยอมออกไป นายจะปล่อยฉันได้ไหม” เจียงอี้ซานโอบอ้อมลง

มือที่บีบข้อมือของเขาคลายออก เจียงอี้ซานพลิกมือเป็นฝ่ายจับมือของฉินเช่าเซ่งแล้วกดให้เขาอยู่ภายใต้ร่างกายของตนเองอย่างดั้นไม่หลุด

“นาย!”

“ฉันไม่สกปรกหรือ” เจียงอี้ซานพูดเสียงเบา “นอกจากนายแล้ว หลายปีมานี้ฉันไม่ได้แตะต้องใครอีกเลย นายก็รู้ ฉินเช่าเซ่งพวกกรักร่วมเพศ มีแค่นายที่เคยได้ฉัน”

ความโกรธเต็มอกของฉินเช่าเซ่งไม่ได้รับการบรรเทาให้เบาบางลงเลย

“เช่าเซ่ง นายกดฉันได้ไหม ฉันนั่งอยู่ที่หน้าประตูหนาวมากเลย” มือของเจียงอี้ซานที่จับฉินเช่าเซ่งกดไว้สั่นเทา “นายไม่สนใจฉัน ไม่พูดคุยกับฉันก็ไม่ใช่ไร แต่นายกดฉันสิ”

ฉินเช่าเซ่งอยากจะโหดร้าย แต่เมื่อถูกเจียงอี้ซานจับใบหน้าก็สัมผัสกับของเหลวเย็นเฉียบ

คนคนนั้นกำลังใช้น้ำตาหลอกเขาอีกแล้ว

หน้าอกของฉินเซ่าเซิ่งสั่นเทา เขากำหมัดแน่น “นายลงไปก่อน ฉินจะคุยกับนาย”

เจียงอี้ซานสังเกตเห็นว่าฉินเซ่าเซิ่งอ่อนแรงแล้ว เขาจึงสอดมือเข้าไปจับแก่นกายของฝ่ายนั้นที่อยู่ในกางเกง “ไม่เอา”

“เจียงอี้ซาน นายพอได้แล้ว!”

เสียงหายใจของฉินเซ่าเซิ่งหนักขึ้น

“เซ่าเซิ่ง นายถอดฉินลี” เจียงอี้ซานโน้มลงไปเอ่ยข้างหูฉินเซ่าเซิ่ง “ถ้านายไม่ยอมเห็นฉิน ฉินก็จะไม่เปิดไฟ ไม่ส่งเสียง”

เจียงอี้ซานเลื่อนกายลงไป ใช้ปากสัมผัสส่วนอ่อนไหวของอีกฝ่าย

ฉินเซ่าเซิ่งสูดหายใจหลายครั้ง ก่อนจะผ่อนลมหายใจออกมาเมื่อรู้สึกถึงความร้อนผ่าวที่โอบล้อมเขาเอาไว้ ส่วนอ่อนไหวมียืดตึงและแข็งเกร็งขึ้นอย่างรวดเร็ว...เจียงอี้ซานดีใจที่ฉินเซ่าเซิ่งยังไม่รังเกียจเขาจนถึงขั้นไร้ความรู้สึก แต่เขาทำออร์แกซึ่มไม่ได้ ที่ผ่านมามัวแต่เป็นฉินเซ่าเซิ่งที่เป็นฝ่ายรุก อีกทั้งขนาดของฝ่ายนั้นก็ไม่ใช่น้อยๆ

เจียงอี้ซานใช้ลิ้นไถโลมความแข็งเกร็งนั้นอย่างรุ่มร่าม มีกลิ่นหอมเจือกลิ่นและฉุนจากกระเปาะเชื้อ ขณะใช้ปากครอบครองฉินเซ่าเซิ่งก็เตรียมพร้อมช่องทางเบื้องหลังของตนเองไปพลาง เจลหล่อลื่นถูกบีบออกมามากเกินไปจนเกิดเสียงและซู่ เขาจินตนาการร้อนผ่าวไปทั่วร่างกายเพราะไม่เคยทำตัวเหมือนชำชองแบบนี้มาก่อน ไฟก็ไม่ได้เปิดจึงมอง

ไม่เห็นอะไรเลย

หลังจากพยายามใช้ทั้งสามนิ้วขยับขยายช่องทางได้แล้ว เขาก็สวมถุงยางให้อีกฝ่าย แล้วกดเอนั่งลง เจลหล่อลื่นไหลออกมาจากภายใน ส่วนปลายของอีกฝ่ายไถลออกด้านข้าง ทุกครั้ง ทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จเสียที

เขาเอ่ยอย่างร้อนใจ “ช่วยฉันหน่อย”

“ลงไป...”

เสียงของจินเซ่าเซิงไม่ได้เฉยเมยเหมือนที่เคยเป็น

เจียงอู๋ซานกัดฟันจับความแข็งแกร่งของอีกฝ่ายจ่อที่ปากทางของตนเองแล้วนั่งลง พอเข้าไปได้เพียงครึ่งเดียวเขาก็เจ็บจนทนไม่ไหว หน้าผากมีเหงื่อผุดพราว แต่ก็ยังอดทนต่อความเจ็บปวด ไม่สนการขัดขืนของจินเซ่าเซิง ดึงดันครอบครองทั้งหมด ความเจ็บปวดทำให้เขาสั่นสะท้านไปทั้งตัว

“เข้ามาแล้วนะ...อือ...”

ส่วนสำคัญของร่างกายถูกบีบรัดด้วยช่องทางที่เล็กแคบ มีเหงื่อผุดขึ้นมาเล็กน้อยบนสันจมูกของจินเซ่าเซิง

เจียงอู๋ซานได้ยินเสียงหอบหายใจของอีกฝ่ายจึงเริ่มขยับ บั่นท่ายขึ้นลงอย่างช้า ๆ แก่นกายแข็งแกร่งคืบแน่นอยู่ภายใน ทุกตารางนิ้วถูกขยายออก เขาทั้งเจ็บปวดและเย็นยะเยือกไม่รู้ว่าการรูกนั้นต้องเคลื่อนไหวอย่างไร การขยับเอนให้ส่วนนั้นของอีกฝ่ายเบียดทางข้างในไม่ได้ทำให้เขารู้สึกถึงความสุขแม้แต่นิดเดียว ส่วนสำคัญของตัวเองยังคงไม่แข็งตัว

แต่เขาต้องการให้จินเซ่าเซิงรู้สึกดีที่สุดในบางทีฝ่ายนั้น

อาจจะยอมใจอ่อนกอดเขาก็ได้

การเคลื่อนไหวที่เงอะงะไม่เป็นไปตามขั้นตอนของเจียงอู่ซานส่งผลให้ไฟในใจของจินเซ่าเซิ่งลุกโชนขึ้นเรื่อย ๆ “นาย... พอได้แล้ว! ตอนนี้เหมือนอะไรก็ไม่รู้ รีบลงไปได้แล้ว”

“ไม่เอา” เจียงอู่ซานจับหัวไหล่ของจินเซ่าเซิ่งไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง “นายสอนฉันสิว่าควรจะขยับยังไงดี ของนายใหญ่เกินไป ฉันเจ็บไปหมดแล้ว... ไม่รู้สึกดีเลยสักนิด...”

จินเซ่าเซิ่งรู้สึกขัดแย้ง ใจเขาคิดว่าจะตกหลุมพรางไม่ได้ แต่มือกลับไม่เชื่อฟัง... เอื้อมไปแตะบันท้ายของฝ่ายนั้น

เจียงอู่ซานยิ่งกอดเขาแน่นขึ้นอีก

“เซ่าเซิ่ง...” เขาอดทนต่อความเจ็บปวด พยายามผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่ตึงแน่น ปลดปล่อยให้ตัวตนของอีกฝ่ายเข้ามาลึกขึ้นอีก เขาจับมือของจินเซ่าเซิ่งมาวางไว้บนท้องน้อย “นายแตะคูลี นายเข้ามาลึกมากเลยนะ”

จินเซ่าเซิ่งไม่สามารถควบคุมตัวเองได้อีกต่อไป เขาตะปบเอวของเจียงอู่ซานและเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวเสียเอง แขนกายนึงซึ่งเสียดสีอยู่ในตัวของอีกฝ่าย เจียงอู่ซานเจ็บปวดจนน้ำตาไหลเป็นทาง น้ำตาที่อุ่นชื้นหยดลงบนหัวไหล่ของเขา

เอาอีกแล้ว... เขาเป็นแบบนี้อีกแล้ว

ไฟร้อนแผดเผาไปทั่วทั้งร่างกายของจินเซ่าเซิ่ง เขาพลิกเจียงอู่ซานลงบนเตียง จับขาทั้งสองข้างแยกออก แล้วโถมกายเข้าหาเต็มแรง

เจียงอู่ซานตัววัดข้อมือโอบคอกของเขา “เบาลงหน่อย...”

ฉินเซ่าเซิงอารมณ์เสีย เขาออกแรงดำดิ่งเข้าสู่ภายในที่
บีบรัดแน่นของอีกฝ่าย กระแทกกระแทกอย่างไม่ใส่ใจ

ความเจ็บปวดในตอนแรกผ่านไปอย่างรวดเร็ว ความ
เสียวซ่าค่อยๆ แผ่กระจาย เมื่อถูกสัมผัสเข้าไปยังจุดที่ลึกที่สุด
เจียงอี้ซานก็ครางออกมาอย่างทนไม่ไหว

“อา...เข้ามาข้างในแล้ว...ลึกจัง...”

เหงื่อบนหน้าผากของฉินเซ่าเซิงไหลลงมาเรื่อยๆ ทุกรู
ที่เขาสวมอยู่ก็ถูกช่องทางที่คับแน่นบีบรัดจนแทบขาด...
ร่างกายของเจียงอี้ซานเหมือนดังสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ เนื้อตัว
สั่นเทาด้วยความเสียวซ่า มือทั้งสองตะกุกตะกั่นอยู่บนแผ่นหลัง
ของฉินเซ่าเซิง

แผ่นหลังของฉินเซ่าเซิงร้อนรุ่มไปหมด เขาคว้าข้อเท้า
ของเจียงอี้ซานขึ้นมาแล้วจับกดไว้ที่อกของเขาพลางเคลื่อนไหว
ร่างกายอย่างรุนแรง เจียงอี้ซานนอนอยู่บนเตียง บิดกายว่า
อย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ ฉินเซ่าเซิงรู้สึกได้ถึงแรงบีบรัดที่เริ่ม
กระตุกอย่างเป็นจังหวะ เขาเคลื่อนไหวเอวแรงๆ อีกไม่กี่ครั้ง
ก็ถอนกายออก

เจียงอี้ซานร้องสะอื้น ช่องทางที่ถูกทอดทิ้งตอนถึงจุดสุด
ยอดมันคันจนทำให้เขาแทบคลั่ง แต่ในวินาทีที่ฉินเซ่าเซิงโถม
เข้าเต็มเต็มความหื่นกระหายของเขาอีกครั้ง เขาก็เสียวซ่าจน
ครวญคราง แอ่นกายขึ้นปลดปล่อยความปรารถนาออกมา

หลังจากถึงจุดสุดยอดแล้ว ในห้องก็เหลือเพียงเสียง
ร่างกายส่วนล่างกระทบกัน ฉินเซ่าเซิงรุกเร้าอีกฝ่ายที่ทำอะไร

ไม่เป็นนอกจากส่งเสียงครวญคราง หลังจากสอดใส่เข้าออก
เกือบร้อยครั้ง เขาก็ถอนกายออกมา ถอดถุงยางแล้วจับแก่น
กายปลดปล่อยลงบนหน้าท้องของเจียงอี้ซาน

หลังจากเสร็จกิจ จีนเซ่าเซ่งที่สติสัมปชัญญะกลับมาแล้ว
ก็หอบหายใจหนัก ยิ่งได้ยินเสียงหอบระอื้นของเจียงอี้ซาน
หลังจากถึงจุดสุดยอดแล้วเขาก็ยิ่งหงุดหงิด ผลจากเจียงอี้ซาน
แล้วเข้าห้องน้ำไป

ในห้องน้ำ จีนเซ่าเซ่งเสยผมบนหน้าผากที่เปียกน้ำขึ้น
ไป เผยให้เห็นหน้าผากสะอาดสะอ้าน น้ำอุ่นจัดไหลลงมาตาม
กล้ามเนื้อที่แน่นเปรี๊ยะ ความปรารถนายังไม่จางหายไป ทันที
ที่หลับตา เขาเห็นเรือนร่างของเจียงอี้ซานและได้ยินเสียงร้อง
ครวญครางของฝ่ายนั้น

จีนเซ่าเซ่งชกผนังด้วยความเสียใจที่สุด

อาบน้ำเสร็จแล้วจีนเซ่าเซ่งก็ผลัดประตูออกมา เจียง
อี้ซานสวมเพียงเสื้อเชิ้ตบาง ๆ ยืนอยู่หน้าประตู จีนเซ่าเซ่งมี
สีหน้าเย็นชา

เจียงอี้ซานกอดไหล่ของเขา พุดพลางยิ้ม “จะกอดฉันได้
หรือยัง”

จีนเซ่าเซ่งสะบัดมือฝ่ายนั้นออก

“ยังไม่สนใจฉันอีกหรือ” เจียงอี้ซานขมวดคิ้ว หน้าบึ้ง
“จะต้องทำยังไงนายถึงจะยอมพุดกับฉัน”

เจียงอี้ซานไม่รู้จะทำไฉนจีนเซ่าเซ่งถึงกลายเป็นแบบนี้
ตอนที่เขาเห็นความลึงเลและขัดแย้งในดวงตาของจีนเซ่าเซ่งก็

คิดว่าตนเองนั้นมีโอกาส แต่ไม่ว่าจะแสดงออกอย่างไรก็ไม่ได้ผลแม้แต่คนเดียว เขาคิดถึงอีกฝ่ายมาก อยากจะพูดคุยด้วย อยากกอด...

ในใจเจียงอู่ซ่านนั้นเจ็บปวด เมื่อก่อนจินเซ่าเซิงรักเขามาก เขาอยากถามอีกฝ่ายว่าไม่ชอบให้ตนเองเป็นฝ่ายรุกแล้วหรือ ไม่ชอบให้สวมเสื้อเชิ้ตของเขาแล้วหรือ

ทำไมจินเซ่าเซิงถึงได้เปลี่ยนท่าทีเป็นเย็นชาแบบนี้
แต่เขาถามไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ว่าตอนนี้ที่ฝ่ายนั้นโกรธอยู่

เจียงอู่ซ่านมองดูจินเซ่าเซิงและพูดเบา ๆ “นายยังโกรธฉันอยู่ จะเห็นฉันเป็นคนแปลกหน้าก็ได้ แต่อย่าเห็นฉันเป็นศัตรูเลยได้ไหม”

หลังจากได้ยินเสียงอ่อย ๆ ของเขา จินเซ่าเซิงก็ขบกรามแล้วถาม

“นายต้องการอะไร”

“ฉันอยากเจอนาย อยากคุยกับนาย”

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ ต้องการเงินหรือ หรือว่าต้องการให้ฉันช่วยขอร้องนายจ้างให้เห็นใจนาย”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” เจียงอู่ซ่านขมวดคิ้ว
จินเซ่าเซิงพูดอย่างเบื่อหน่าย “เจียงอู่ซ่าน ฉันเคยบอกไว้แล้วเมื่อสองปีก่อน นั่นคือครั้งสุดท้าย”

“ฉันเปล่าจริง ๆ นะ” เจียงอู่ซ่านค่อนข้างร้อนใจ เขาทำสิ่งที่ผิดพลาดมากมายในเวลานั้น ตอนนี้เขาอยากจะย้อนเวลา

กลับไป เขาคว้าแขนของฉินเซ้าเซิ่งไว้ “ตอนนี้ที่ฉินเป็นแบบนี้ก็เพราะผลกรรมที่ฉินก่อเอง ฉินรู้ ฉินมาก็เพราะอยากเจอนายฉินคิดถึงนายมาก”

“คิดถึงฉินหรือ ทำไมไม่คิดถึงฉินตั้งแต่สองปีก่อนล่ะ”

“ฉิน...”

ฉินเซ้าเซิ่งหันมามองเขา “ถ้าไม่ใช่เพราะนายไม่มีทางเลือก นายจะกลับมาหาฉินหรือเปล่า”

เจียงอี้ซานอ้าปากแต่พูดไม่ออก เมื่อก่อนเขาคิดแต่ว่าจะโด่งดังได้อย่างไร ถึงแม้จะคิดถึงฉินเซ้าเซิ่งแต่ก็ไม่กล้ากลับมา ครั้นนี้เพราะรสนิยมทางเพศถูกเปิดเผย หน้าที่การงานในวงการพังทลายลง ผู้คนรอบกายต่างก็ตีตัวออกห่างจากเขา เขาก็เพิ่งเข้าใจว่าฉินเซ้าเซิ่งสำคัญต่อเขามากแค่ไหน

เขาสูญเสียความมั่นใจในตัวเอง

แม้กระทั่งตอนนี้เขาก็ยังไม่กล้าขอโทษฉินเซ้าเซิ่ง เขากลัวว่าตอนที่เอ่ยขอโทษ ฉินเซ้าเซิ่งจะแสดงท่าทางรังเกียจออกมา

เขาทนไม่ได้

“ฉินคิดได้แล้ว” เจียงอี้ซานพึมพำออกมา “ฉินรู้ว่าฉินผิด ฉิน...”

ฉินเซ้าเซิ่งไม่เชื่อเขาแม้แต่นิดเดียว “หรือได้ยินว่าฉินจะกลับไปก็เลยยอมบากหน้ามา จะเกลี้ยกล่อมฉินให้ช่วยปูทางให้นายใหม่ใช่หรือเปล่า”

เจียงอี้ซานตกตะลึง “อะไรนะ”

จินเช่าเซ็งผลึกเขาออกไป “นายรีบปล่อยฉันไปเถอะ”

“นายพูดให้ชัดเจนหน่อยซิ...นายจะกลับไปไหน” เจียงอี้ซานดึงจินเช่าเซ็งเข้ามาใกล้ “นายจะกลับไปที่ครอบครัวจินหรือ”

ในที่สุดเจียงอี้ซานก็ตื่นตระหนก ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่าทำไมหัวใจที่อ่อนไหวของจินเช่าเซ็งถึงได้แข่งกร้าวร้าวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวจินเป็นช่องว่างที่ใหญ่ที่สุดระหว่างพวกเขา

“ฉันไม่รู้อะไรเลย” เจียงอี้ซานจับข้อมือของจินเช่าเซ็งแน่น “ฉันไม่ได้จะพูดอะไรที่จะทำให้นายใจอ่อน ฉันแค่อยากจะ...ฉันสาบาน ฉันไม่รู้ว่านายจะกลับไป”

แววตาของจินเช่าเซ็งไร้ความเชื่อใจอย่างสิ้นเชิง

เจียงอี้ซานหนาวเหน็บไปทั่วทั้งร่าง เขาคิดว่าจินเช่าเซ็งต้องเข้าใจเขาผิดอย่างแน่นอน คงจะคิดว่าเขามาขอร้องเพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นกำลังจะกลับไป

ไม่ใช่ ไม่ใช่แบบนี้

แม้ว่าเขาจะคิดถึงอดีตคนรักเพราะไม่เหลืออะไรแล้ว แต่เขาก็รู้ว่าหลายปีมานี้เขาทำอะไรผิดไปบ้าง เขามาเพียงเพราะอยากอยู่จินเช่าเซ็งอีกครั้ง ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเลย

เจียงอี้ซานพูดด้วยความตื่นตระหนก “ฉันรู้ตัวว่าผิดไปแล้ว เซาเซ็ง นายอย่าไปเลยนะ ขอร้องละ”

“อย่าไปหรือ” จินเช่าเซ็งย้อนถาม “นายจำได้ไหมว่าตอนแรกนายพูดว่าอะไร”

ใบหน้าของเจียงอีซานซีดเฟือด

“นายคิดว่านายกำลังเลี้ยงหมาตัวหนึ่งอยู่จริง ๆ เหรอ”

คำพูดของอีกฝ่ายเหมือนถูกคันลวดโรฟัน เจียงอีซาน มองฉินเข้าเชิงเดินกลับไปยังห้องนอน แต่เขากลับไม่มีความกล้าที่จะเดินตามไป

เจียงอู๋ซานกับจินเซ่าเหิงรู้จักกันที่งานปาร์ดีงานหนึ่ง
 ในเวลานั้นเจียงอู๋ซานเพิ่งเข้าร่วมเวทีประกวด ยังไม่มีชื่อเสียง
 มากเท่าไร เขามีหน้าตาหล่อเหลา เพิ่งอายุแค่ 17-18 ปี ดึงดูด
 สายตาของทุกคนในงานเมื่อเขายืนอยู่บนเวที

ฉันเข้าแข่งตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกพบ

เจียงอิ๋ซานไม่ใช่พวกรักร่วมเพศ เขาไม่ได้ตอบตกลงในตอนแรก แต่ก็ต้านทานการตามตื้อไม่ปล่อยของคุณชายฉิน เศรษฐีผู้หล่อเหลาไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นฉินเซ่าแข็งยังใจป้ำทุ่มเทเงินทอง ทั้งครอบครัว ขอเป็นแค่พนักงานบริษัทธรรมดา... พอได้เจอกับโลกที่ไม่เคยพบเห็นจะไม่หวั่นไหวได้อย่างไร จิตใจของเจียงอิ๋ซานนั้นไม่มั่นคง ไม่นานก็ยอมขึ้นเตียงกับฉินเซ่าแข็ง

หลังจากที่ทั้งสองมาอยู่ด้วยกันแล้ว ครอบครัวฉินก็ต่อต้านอย่างรุนแรง ตอนที่เขาได้รับคำเชิญจากบริษัทเอเจนซีฉินเข้าแข่งก็ออกจากบ้านตามเขามาถึงเมือง A เพื่ออยู่ด้วยกันกับเขา

เจียงอีซานที่ได้เข้าสู่วงการบันเทิงอย่างเป็นทางการแล้ว
ค่อยๆ พบว่าวงการนี้มันดำมืดกว่าที่ตัวเองจินตนาการเอาไว้

มาก เขามีความนับถือตนเองสูงมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เยื่อหุ้มสมองเกินคนอื่นไม่น้อย จนเป็นเหตุให้มีข่าวฉาวเสียหายตามติดเป็นเงา ขณะที่คนในแวดวงเห็นความสำคัญของภาพลักษณ์ภายนอก เพราะอย่างนั้นหน้าที่การงานในวงการของเขาจึงไม่ราบรื่นเท่าที่ควร ในทางกลับกัน คุณชายเศรษฐีอย่างจินเซา-เซ็งนั้นเมื่ออยู่กับเขาก็ต้องข้ามผ่านความยากลำบากด้วยความอดทน สร้างเนื้อสร้างตัวเปิดบริษัทด้วยตัวเอง ทั้งยุ่งทั้งเหนื่อย แต่ก็ไม่มีล้มคอยเอาอกเอาใจเขา

ความทุกข์ยากทำให้พบรักแท้ ในเวลานั้นเขาหลงรักจินเซาเซ็งจริง ๆ

ต่อมาเจียงอู่ซานได้รับความนิยมขึ้นมาเพราะได้เข้าร่วมรายการวาไรตี้รายการหนึ่ง และเขาก็ได้สัมผัสความรู้สึกของการได้รับคำชื่นชมจากผู้คนนับหมื่นเพียงชั่วข้ามคืน บนถนนและตรอกซอกซอยเต็มไปด้วยเพลงของเขา ชาร์ตการดาวน์โหลดเสียงริงโทนสามอันดับแรกของเดือนล้วนเป็นชื่อของเขาหมด ชื่อเสียงและเงินประดับประดาเข้ามาไม่หยุด

เจียงอู่ซานเริ่มหลงละเลิง ตอนนั้นจินเซาเซ็งเตือนให้เขาทำจิตใจให้มันคง แต่เขาเพริดเกินกว่าจะรับฟัง ชื่อเสียงและความมั่งคั่งล่อลวงให้เขาขาดสติยังคิดถึงเรื่องใด ๆ

จากนั้นก็ถูกแอบถ่ายรูปตอนที่จูบกับจินเซาเซ็ง

เขาที่กำลังโด่งดังจะยอมปล่อยวางทุกสิ่งที่อยู่ในกำมือได้อย่างไร เขาจึงมองหาเส้นทางสร้างความสัมพันธ์ไปทั่ว ที่ร้านขายเหล้าเขาถูกนักลงทุนที่เคยล่วงเกินบังคับให้ดื่มเหล้าที่มี

ส่วนผสมทำให้เส้นเสียงของเขาเสียหาย นักลงทุนคนนั้นเยาะเย้ยเขาว่าอย่าได้คิดว่าเกาะคุณชายเศรษฐีไว้แล้วจะไม่ต้องกังวลอะไร หากไม่มีเสาหลักของครอบครัว คุณชายอย่างจินเซ่าเซิงจะทำอะไรได้

เมื่อได้รู้ว่าเส้นเสียงของเจียงอ้อซานเสียหายไปแล้ว บริษัทเจเนซีก็นำให้เขาเลือกระหว่างเลิกทำงานกับฉวยโอกาสเล็กกับจินเซ่าเซิงเสียแต่เนิ่นๆ เมื่อมีครอบครัวจินเป็นภรรยาขวางกัน การที่เขาจะอยู่กับจินเซ่าเซิงไม่ใช่เรื่องที่ราบรื่นเลย

ในเวลานั้นเจียงอ้อซานก็ถูกความฟุ้งเฟ้อปิดตา ระหว่างอนาคตกับคนรัก เขาเลือกอย่างแรก

ความสัมพันธ์ที่เคยมีต่อกันใช่ว่าบอกเลิกก็จะเลิกได้อย่างหมดเยื่อใย จินเซ่าเซิงคิดว่าที่เขาต้องตัดสินใจแบบนี้ก็เพราะยืนอยู่บนความเสี่ยงและพยายามกอบกู้ชื่อเสียงกลับคืนมา ส่วนเจียงอ้อซานเองก็ไม่สามารถทำเป็นเฉยเมยได้ แต่เพราะเส้นเสียงของเขาเสียหาย จึงไม่สามารถร่วมรายการร้องเพลงมากมายได้อีก ความนิยมต่อผู้คนก็ค่อยๆ ลดลงจากเมื่อก่อน เขาได้แต่จ่ายเงินเพื่อโปรโมตตัวเองให้โด่งดัง เงินออมที่เก็บไว้ถูกนำมาใช้ซื้อรูป ต่อมาเขาก็เอ่ยปากขอยืมเงินจากจินเซ่าเซิง

แต่อาศัยแค่การโปรโมตเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้เขาได้รับแหล่งเงินทุนที่เพียงพอได้ เจียงอ้อซานไม่รู้จักพอ จึงซื้อข้อมูลลับจากหุ้นส่วน แล้วจ้างคนโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ต ทำแบบนี้ไม่ช้าไม่นานก็ไปล้าเส้นคนที่มิเบื่องหลังจนได้ เมื่อ

เห็นว่าไม่มีอนาคตในเส้นทางการลงทุนแล้ว เขาจึงนึกถึงคำพูด
ของนักลงทุนที่บังคับให้เขาดื่มเหล้าในตอนนั้น

สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจอย่างผิดพลาดที่สุด

เขาขอรื่องให้เงินเช่าเชิงที่ตัดขาดความสัมพันธ์กับ
ครอบครัวเงินแล้ว กลับไปยืมเงินจากทางบ้านมาช่วยเขาสักครั้ง
เขาเหยียบขี้เกียจและศักดิ์ศรีของคนรักลงกับพื้นดิน
นึกถึงเรื่องนี้แล้ว เจียงอู่ซานที่สวมเสื้อผ้าบาง ๆ ก็หนาว
สั่น

เมื่อมองประตูห้องนอนที่ปิดสนิท เขาก็กัดนิ้วมือด้วย
ความกระวนกระวายใจ นึกถึงคำพูดของเงินเช่าเชิงเมื่อครู่แล้ว
เขาก็ผิดหวังต่อตัวเองอย่างที่สุด คิดมาถึงตรงนี้ เจียงอู่ซานก็
ยิ่งรู้สึกสิ้นสะท้าน

ยิ่งต้องคอยคอบอยู่ในวงการที่ไม่มีความแน่นอน เขายัง
เสียใจที่ไม่ทะนุถนอมรักษาความจริงใจของเงินเช่าเชิง

เขารู้ว่าตนเองผิดไปแล้ว มันไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะ
รวบรวมความกล้ากลับมาเพื่อชดเชยความผิด เขามาด้วยความ
หวัง แต่มันก็สลายไปแล้ว

เงินเช่าเชิงกำลังจะจากไป

เจียงอู่ซานกัดนิ้วมือจนไม่มีความรู้สึก ในหัวของเขาเต็มไปด้วย
ความคิดที่ว่าไม่อาจปล่อยให้เงินเช่าเชิงกลับไปได้ ทันที
ที่ฝายนั้นกลับไป ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะต้องจบลง
จริง ๆ...เขาเดินวนเวียนในห้องอย่างไร้จุดหมาย กวาดสายตา
ไปยังห้องน้ำแล้วจับจ้องฝักบัว เขาก้าวไปข้างหน้าและเปิด

สวิตซ์ น้ำเย็นยะเยือกตกลงบนเรือนร่างของเขาจนตัวสั่นเทา
อย่างควบคุมไม่ได้

เขามักจะเลวทรามและเห็นแก่ตัว ตราบใดที่ฉินเซ่าเซิง
ใจอ่อน เขาก็มักจะใช้ความใจอ่อนนั้นให้เป็นประโยชน์เสมอ

Chapter 2

วันตรุษจีน อากาศแจ่มใส

ฉินเซ่าเซิ่งลุกจากเตียง เปิดประตูออกมาเห็นเจียงอ้อซาน
ซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนบางบนโซฟา

ห้องรับแขกไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ อุณหภูมิในห้องต่ำมาก
เขานึกว่าอีกฝ่ายกำลังทำตัวน่าสงสารอีกแล้วจึงไม่เข้าไปยุ่ง จน
กระทั่งล้างหน้าแปรงฟันและกินอาหารเช้าเสร็จ เจียงอ้อซานก็
ยังคงนอนนิ่งอยู่อย่างนั้น

ยังงี้ก็วางใจไม่ได้...ฉินเซ่าเซิ่งเดินเข้าไปใกล้ได้ยินเสียง
เจียงอ้อซานหายใจแรง ใบหน้าแดงก่ำ ปากซีดไร้สีเลือด เขายืน
มือออกไปแตะหน้าผากของอีกฝ่าย นอกจากความร้อนของ
อุณหภูมิร่างกายแล้วยังมีเส้นผมที่เปื้อนกลิ่น เขาไม่อยากจะเชื่อ
ว่าตอนนี้แล้วเจียงอ้อซานยังไม่รู้จักดูแลตัวเอง ดูท่าจะตั้งใจป่วย
มากกว่า

ฉินเซ่าเซิ่งเขย่าหัวไหล่ของเจียงอี้ซานด้วยความโมโห
“ลุกขึ้นมา!”

เจียงอี้ซานเป็นไข้หนัก สะลึมสะลือตื่นขึ้นมา พอลืมตา
เห็นฉินเซ่าเซิ่งก็อดดีใจไม่ได้ เขากอดแขนฉินเซ่าเซิ่ง บอกเสียง
คัดจมูก “เซ่าเซิ่ง...ฉันปวดหัวมากเลย...”

ฉินเซ่าเซิ่งดึงเขาขึ้นจากโซฟา พุดด้วยน้ำเสียงเย็นชา
“เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปโรงพยาบาล”

เมื่อถูกกระชากตัวขึ้นมาอย่างแรง เจียงอี้ซานก็สว่มกอด
เอวของฉินเซ่าเซิ่งไว้ “ฉันไม่ไป”

“นายจะวุ่นวายไปจนถึงเมื่อไหร่”

“ฉันไปโรงพยาบาลตอนนี้ก็ไม่มีใครดูแลฉันหรอก มีแต่
พวกชอบเห็นความวุ่นวายมาเย้ยหยันฉัน นายอย่าให้ฉันไป
โรงพยาบาลคนเดียวนะ” เจียงอี้ซานทำตัวบอบบางน่าสงสาร
“ฉินเซ่าเซิ่ง นายอย่าใจดำไปเลย”

เขาใช้เล่ห์เพทุบายอีกแล้ว...ฉินเซ่าเซิ่งรู้สึกสะอิด-
สะเอียนมากขึ้นเหมือนกำลังปลากำลังติดคอ

เจียงอี้ซานเห็นสีหน้าของเขากำลังรำคาญใจ ไม่มีวีแวว
ใจอ่อน หัวใจก็เหมือนถูกเสียดแทงอีกครั้ง บอกกะล่ำละลัก
“ฉันรู้ว่าฉันเอาแต่ใจตัวเองและเห็นแก่ตัว ฉันแค่ไม่ยอมให้
นายไป”

เจียงอี้ซานเป็นไข้สูง ดวงตาทั้งสองแดงก่ำ สีหน้าท่าทาง
ของเขาดูเหมือนกำลังคลุ้มคลั่ง

“เซ่าเซิ่ง นายอย่าไปนะ”

ฉินเซ่าเซิ่งขมวดคิ้ว

“ฉันไม่อยากให้นายไป และฉันก็ไม่ไปโรงพยาบาลด้วย ที่ไหนฉันก็ไม่ไปทั้งนั้น” เจียงอี้ซานกำลังเป็นไข้ไม่มีสติไตร่ตรองอะไรให้ดีจึงค่อนข้างก่อกรวนสร้างความรำคาญ เขากอดเอวของฉินเซ่าเซิ่งเอาไว้ไม่ยอมปล่อย “ฉันไม่อยากให้นายไป”

เขารู้สึกเสียใจมาก ฉินเซ่าเซิ่งรู้ว่าเขาเป็นไข้แต่ก็ยังไม่สนใจ ไม่ได้จูบ ไม่ได้กอดเขาไว้ในอ้อมอก...ฝ่ายนั้นจะทิ้งเขาแล้วจริง ๆ

“ฉันทรมาณมาก...นายกอดฉันหน่อยสิ...” เจียงอี้ซานอ่อนวอนอย่างเศร้าโศก “ฉันเสียใจมาก...”

โทรศัพท์มือถือในหोंดดังขึ้น ฉินเซ่าเซิ่งแกะเขาออกจากตัว แล้วเดินเข้าไปรับโทรศัพท์จากพี่ชายที่โทร. มาจากเมือง B ในหोंง

พี่ชายถามเขา “ทำไมเมื่อวานถึงไม่กลับ พ่อแม่รอนายอยู่นานมาก”

“เมื่อวานเพิ่งเสร็จงาน”

พี่ชายนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถาม “นายเห็นเจียงอี้ซานมีปัญหาเลยไม่กลับมางั้นหรือ”

“เปล่านะ”

“สิ่งที่ควรพูดฉันก็เคยพูดไปแล้วตอนที่ชวนนายกลับบ้าน เจียงอี้ซานเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ อ่อนไหวจากสิ่งเร้าภายนอกง่าย หลายปีนี่สิ่งที่เขาทำนายก็เห็นแล้ว ไร้ศีลธรรม เจตนาไม่ซื่อ ไม่เหมาะสมกับนายเลย”

“ฉันรู้”

“ตอนนั้นที่พ่อแม่ไม่เห็นดีเห็นงามให้พวกนายอยู่ด้วยกัน
นั้นก็ไม่ได้เลวเลยจริง ๆ นายรู้แล้วก็รีบกลับมา”

จินเซ่าเซิงหรีดตาลง “พี่ ฉันรู้แล้ว วันที่เจ็ดฉันจะกลับไป
ช่วยอวยพรปีใหม่ให้พ่อแม่แทนฉันด้วย”

“ประโยชน์รื้อให้นายกลับมาคุกเข่าบอกพวกท่านเอง
แล้วกัน” พี่ชายพูดจบก็วางสายไป

เจียงอี่ซานที่ถูกจินเซ่าเซิงทิ้งเอาไว้บนโซฟารู้สึกดีไปครู่
หนึ่ง พอได้สติก็ต้องการจะตามจินเซ่าเซิงเข้าไปในห้องนอน
แต่ลุกขึ้นยังไม่ทันยืนได้มั่นคงก็ชนเข้ากับโต๊ะน้ำชา พอได้ยิน
อีกฝ่ายบอกว่าวันที่เจ็ดจะไปก็ลืมความเจ็บไปเสียสนิท

ดวงตาทั้งสองของเจียงอี่ซานแดงก่ำ พิมพ์ “นายจะไป
แล้ว...นายจะกลับไปแล้วจริง ๆ...” พอเขาคิดถึงเรื่องนี้ก็ปวดหัว
จนแทบจะแตก หอบหายใจติดขัด “ฉันต้องทำยังไงนายถึงจะ
ไม่ไป”

จินเซ่าเซิงไม่พูดไม่จา

“ตอนนั้นนายบอกว่าจะไม่พบกันอีกแล้ว ให้ฉันไปเป็น
ดาราดี...ฉันไม่เป็นแล้ว ฉันไม่เป็นแล้วโอเคมั้ย” เจียงอี่ซาน
ตกอยู่ในสภาพที่แตกสลาย “ฉันจะไม่ทำอะไรทั้งนั้น”

เขาไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว แค่อยากย้อนกลับไปยังจุด
เริ่มต้น

จินเซ่าเซิงไม่สนใจอาการจิตใจป่วยของเขา

เมื่อถูกปฏิบัติอย่างเย็นชาอีกครั้ง เจียงอี่ซานก็ปวดใจจน

ยืนไม่ไหว “ทำไมนายถึงไม่ฟังฉันอธิบายเลย...ฉันรู้ตัวว่าผิดแล้วนะ...”

“มีอะไรต้องอธิบายอีก”

เจียงอี่ซานเงยหน้าขึ้น เห็นสีหน้าโกรธแค้นของจินเซ้า-เซ่งอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นบ่อยนัก

จินเซ้าเซ้งคาดคั้นถาม “ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องคราวนี้ นายจะกลับมามั้ย ฉันรอนายอยู่ที่นี่สองปี แต่ก็ไม่เห็นนายกลับมา”

“เป็นความผิดของฉันทนเอง ฉันรู้ ฉันรู้แล้วว่าผิด...”

เป็นเพราะเรื่องนี้ที่ทำให้เขาสำนึกตัวได้อย่างจริงจัง เขากลับมาเพราะรู้ว่าตัวเองผิด...การหายใจในภาวะที่มีไข้สูงทำให้หัวใจและปอดเจ็บปวดอย่างรุนแรง เจียงอี่ซานชี้แจงอย่างทิ่มๆ

“ฉันเป็นดาราตั้งแต่ตอนเรียนจบแล้ว มีคนชื่นชอบฉันเยอะแยะ นายจะให้ฉันตัดสินใจสละมันได้ยังไง...”

จินเซ้าเซ้งโกรธจนหมดความอดทน “แล้วนายจะให้ฉันทำยังไง ให้อภัยนาย คินดีกัน กลับบ้านคอยสนับสนุนนายต่อไป เป็นกระเป๋าสตางค์ให้นายต่อไปงั้นหรือ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...” เจียงอี่ซานพูดจาไม่มีความมั่นใจอีกต่อไป “ฉันไม่ได้อยากให้นายช่วยอะไรฉัน ฉันแค่ต้องการให้นายกับฉันอยู่ด้วยกัน ฉันไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว...”

จินเซ้าเซ้งรู้สึกว่เจียงอี่ซานไม่มีเหตุผล “นี่ฉันให้ท้ายนายเกินไปหรือเปล่า ทำให้นายคิดว่าตราบไต่ที่นายสำนึกผิดแล้วกลับมาหาฉัน ฉันก็จำเป็นต้องยอมรับด้วย”

“เซ้าเซ็ง...อย่าพูดแบบนี้...”

เจียงอีซานรู้ว่าสิ่งที่จินเซ้าเซ็งพูดนั้นไม่ผิดเลย ไม่มีใครยอมโอนอ่อนผ่อนตามเขา เมื่อก่อนเขาถูกจินเซ้าเซ็งตามใจจนเสียคน ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ไม่รู้จักความจริงใจที่หาได้ยากยิ่ง

ในใจของเขานั้นรู้ดี แต่เขาจะยอมรับมันได้ยังไง

เมื่อก่อนจินเซ้าเซ็งมักจะคอยโอ้อวดอยู่เสมอ ทำไมถึงเปลี่ยนไปแล้ว เป็นเพราะฝ่ายนั้นเปลี่ยนไปก่อน หรือเพราะตัวเขาเองที่โลก ไม่รู้จักพอจนน่าเอือมระอา

เขาต้องการโด่งดังและต้องการจินเซ้าเซ็งด้วย เขาตัดใจจากสิ่งแรกไม่ได้และทิ้งอีกฝ่ายเอาไว้อีกทาง

แต่อยากโด่งดังแล้วผิดด้วยหรือ...

ในหัวของเจียงอีซานสับสนไปหมด พูดจาเลอะเทอะ “ฉันอยากโด่งดัง ครอบครองนายไม่ชอบฉัน ฉันเลยไม่ดัง ฉันยอมรับ ฉันสละแล้ว”

“ครอบครองของฉันเกี่ยวอะไรกับเรื่องที่นายดังหรือไม่ดังล่ะ” จินเซ้าเซ็งพูดอย่างไม่เหลือเยื่อใย “นายไม่ดังก็เพราะตัวนายเอง ไม่เห็นโลงศพก็ไม่ยอมฟังความคิดเห็นของคนอื่น แถมยังล่องเกินผู้หลักผู้ใหญ่ นายอยากจะทำให้หน้าตาหาकिनแต่กลับไม่ยอมฝึกฝนทักษะการแสดง”

“ฉันไม่มีทางเลือก...”

“ใช่ เพราะนายซื้อความนิยมไม่ได้ถ้าไม่มีเงิน พอไม่มี ความนิยมนายก็ไม่เหลืออะไรเลย นายบอกว่านายไม่ได้เล่น

ละครดี ๆ โพรดักชันดี ๆ นายคิดแต่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดของนาย ขึ้นอยู่กับการโพรโมตทั้งหมด ที่รับมาก็มีแต่ละครน้ำเน่าที่ได้เงินเร็วแต่ทำอย่างสุกเอาเผากิน แล้วจะมีนายทุนหรือผู้กำกับคนไหนอยากทำงานกับนาย หลังจากที่นายเกิดเรื่อง ไม่มีใครยินดีที่จะออกปากแทนนาย นายลองคิดว่าปกตินายทำตัวยังไง กำจัดเพื่อนร่วมอาชีพ ซื่อข้อมูลลับ ขโมยแหล่งข่าว ใครจะกล้าเป็นเพื่อนกับคนอย่างนาย”

คำพูดเหล่านี้เขาเคยได้ยินมาก่อน เขารู้ดี แต่เขาก็ไม่มีทางเลือก ตอนแรกเขาตัดใจจากโลกที่มีแต่เปลือกนอกหรูหรา ไม่ได้จริงได้หลงทางไป พอจินเข้าซึ่งพูดออกมาก็รู้สึกเจ็บปวด จนหายใจไม่ออกเหมือนถูกกลอกหนึ่งเลาะกระดูก

“ที่ครอบครัวของฉันไม่ชอบนาย มันไม่เกี่ยวกับว่านายจะเป็นหรือไม่เป็นผู้ชาย เป็นหรือไม่เป็นดารา พวกเขาไม่น่าเบื่อจนถึงขนาดต้องไปก้าวก่ายอาชีพของนาย ถ้าคิดจะกำจัดจริง ๆ นายคิดว่าพวกเราจะมาเอื้อระเหยอยู่ในเมือง A ไปวัน ๆ ได้สักกี่เดือนกัน”

เจียงอู่ซานยืนนิ่งอยู่กับที่...เขามักจะคิดว่าชีวิตของเขา ล้มเหลวเพราะครอบครัวของจินเข้าซึ่ง ในเวลานั้นเอนเจนซีแนะนำให้เขาเลิกกับจินเข้าซึ่งก็เพราะสาเหตุนี้ พวกนั้นบอกว่าเขาแย่งชิงจินเข้าซึ่งมาแล้วครอบครัวของจินเข้าซึ่งจะปล่อยเขาไปได้อย่างไร

ตอนนี้ดูเหมือนว่ามันเป็นความผิดของเขาตั้งแต่ต้นจนจบ เขาเชื่อสิ่งที่คนอื่นพูด เขาเป็นคนสายตาคับแคบและสนใจ

แต่เรื่องผลประโยชน์ที่อยู่ตรงหน้า

เขาใจเลวเลวเกินไป

“ตอนแรกครอบครัวของฉันบอกว่านายยังเด็กไป จิตใจไม่มั่นคง ฉันเคยคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร รอให้นายโตขึ้น นายก็จะเข้าใจทุกอย่างเอง แล้วผลลัพธ์มันเป็นอย่างไง”

ผลลัพธ์นั้นหรือ ครอบครัวของฉันเข้าเซ็งนั้นพูดถูกต้องทุกอย่าง

ฉันเข้าเซ็งรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง “คนอย่างนายลงมือทำอะไรไม่เคยสำเร็จสักอย่าง หุนหันพลันแล่น ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

“อย่าพูดอีกเลย...” เจียงอี้ซานตัวสั่นด้วยความหนาว อุณหภูมิร้อนแรงของลมหายใจทำให้โพรงจมูกของเขาเจ็บปวดทันทีที่เขาหายใจ “ได้โปรด...อย่าพูดอีกเลย”

น้ำตาคลออยู่ในดวงตา...เจียงอี้ซานกัดริมฝีปาก เขาต้องการชมอารมณ์เอาไว้ ไม่ต้องการให้ฉันเข้าเซ็งคิดว่าเขาสร้างทำเป็นน่าสงสาร แต่น้ำตากลับไหลออกมาแล้ว

เขาทนฟังคำพูดกล่าวโทษเหล่านี้จากใครก็ได้ แต่คราวนี้ ล้วนออกมาจากปากฉันเข้าเซ็ง...คนที่ไม่เคยต่อว่าเขาแรงๆ ได้แม้แต่ครั้งเดียว

ความทรมานนี้มันมากเกินไป

เขาเจ็บปวดเจียนตาย

สมองที่ถูกเผาไหม้ของเจียงอี้ซานเต็มไปด้วยถ้อยคำของ ฉันเข้าเซ็ง เขาจึงเอ่ยออกมาอย่างตะกุกตะกัก

“ฉันคิดอยู่เสมอว่า...ฉันมักจะคิดว่าอีกนิดเดียวก็สำเร็จแล้ว อีกนิดเดียวก็ดังแล้ว อีกนิดเดียวก็จะมีความกล้าที่จะมาหานาย...”

เขาคิดว่าที่ขาดอีกนิดเดียวนั้นเป็นเพราะคนอื่น ไม่เคยคิดว่ามันเป็นปัญหาของตัวเอง

เนื่องจากทัศนคติของตระกูลชิน เขาจึงต้องการโด่งดัง เขาต้องการต่อสู้ เขาอาศัยความคิดเช่นนี้มาโดยตลอด ตอนนี้อย่างที่รู้ว่าตระกูลชินไม่ได้ดูแลอาชีวะของเขา แต่ดูแลตัวเขา เขาก็ได้ทำสิ่งผิดพลาดไปแล้วมากมาย

เขาถูกชาวเน็ตหัวเราะเยาะ ถูกบริษัททอดทิ้ง นักลงทุนถอนตัว และเงินค่าปรับผิดสัญญาได้ผลาญทรัพย์สินของเขาจนหมดสิ้น ถ้าเขาไม่ได้เก็บกุญแจห้องนี้ไว้เขาคงจะไม่มีแม้แต่ที่อยู่อาศัย

เขาได้รับผลกระทบอย่างสาสมแล้ว

แต่ชินเซ็งก็ยังต้องการไปจากเขา สิ่งนี้มันกระทบกระเทือนความรู้สึกเขามากเกินไป

เจียงอู่ซานรู้สึกเพียงตรงหน้ามืดดำ เขาพูดอย่างซื่อป้อ “แค็ก ๆ...นายจะไปแล้ว นายไม่ต้องการฉันแล้ว...แค็ก ๆ...”

ชินเซ็งกำลังจะพูดอะไรอีก แต่เมื่อเห็นเจียงอู่ซานเริ่มมีอาการเลือดกำเดาไหล เขาก็หน้าซีดทันที

เพราะเลือดกำเดาไหลมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำให้พูดไปล้าลักไป เจียงอู่ซานยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาไออย่างหนักจนลุกขึ้นไม่ได้ เวียนหัวตาลาย ก้มหน้าเซ็ดจมูกจนเลือดเประอะ

เป็อนเต็มไปหมด

ฉินเซ่าเซ็งเดินเข้าไปอุ้มเจียงอีซานขึ้นมา

สมองของเจียงอีซานร้อนรนจนคิดตามไม่ทัน กระทั่งฉินเซ่าเซ็งอุ้มเขาไปที่เตียงและยัดเขาเข้าไปในผ้าห่มถึงได้รู้ว่ามิอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับตนเอง แต่เมื่อเห็นว่าฉินเซ่าเซ็งกำลังจะจากไป เขาก็รีบคว้าชายเสื้อของอีกฝ่ายแล้วคร่ำครวญ

“อย่าไป เซ่าเซ็ง นายอย่าไปนะ...”

“นายปล่อยมือก่อน”

“นายอย่าไปนะ นายอย่าไปนะ...” เจียงอีซานสะอึกสะอื้นและจับฉินเซ่าเซ็งเอาไว้ไม่ยอมปล่อย เขาร้องให้อ๋อนวอน “ฉันสำนึกผิดแล้ว ฉันรู้ว่านายผิดหวังในตัวฉัน นายอย่าไปเลยได้ไหม...”

ดวงตาของเขาแดงก่ำ ใบหน้าของเขายังคงเป็อนเลือด ฉินเซ่าเซ็งรู้สึกเป็นทุกข์เมื่อเห็นเขาเป็นแบบนี้

“ฉันจะไปเอาผ้าขนหนู”

เจียงอีซานนอนอยู่บนเตียง ไม่ได้ยินและไม่เห็นอะไรเลย เขาทั้งง่วงทั้งเจ็บปวด...เจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจ เขากุมมือฉินเซ่าเซ็งไว้ ร้องให้อ๋อนวอนขอร้องไห้ให้ฝ่ายนั้นไปไหนและหลับไหลไปในที่สุด

แม้บอกว่าหลับไหลไป แต่แท้จริงแล้วมันคืออาการไขว่สูงไม่มีสติและไม่มีกำลังวังชา จนร่างกายไม่อาจต้านทานไหวเท่านั้นเอง

ขณะที่กำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น เจียงอี้ชานก็นึกถึงช่วงเวลาหลายปี ตั้งแต่ช่วงอายุ 18-23 ปี นึกถึงตอนที่เขาประสบความสำเร็จในขณะที่ยังน้อย นึกถึงตอนที่เขาโด่งดังจนถึงขีดสุด นึกถึงตอนที่เขาเหมือนสุนัขที่หลงทางอยู่ในเวลานี้ และคิดว่าเขาจะทำอะไรหากชีวิตคนเราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง

จนกระทั่งเจียงอี้ชานลืมตาขึ้นมาอีกครั้งราวกับตื่นขึ้นมาจากฝัน มองดูแสงอาทิตย์ที่อยู่นอกหน้าต่าง

ไม่มีใครอยู่ในห้องเลย

หลังจากนอนบนเตียงสักพัก เขาก็ไม่ได้ยินเสียงของจินเซ่าเซิงอีก ทั้งห้องเงียบมากจนน่ากลัว เขาหวาดกลัวจนอยากจะลุกขึ้นนั่งบนเตียง แต่กลับไม่มีเรี่ยวแรง การอาบน้ำเย็นเมื่อคืนนี้กำลังส่งผลออกมา ทั่วทั้งร่างกายของเขาเจ็บปวดจนเหมือนกำลังจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ศีรษะของเขาปวดมากจนแทบจะระเบิด และเส้นเลือดที่ขมับของเขาก็เต้นตุบๆ เหมือนจะแตก เขาใช้เวลานานมากกว่าจะลุกจากเตียงได้

เขาลากขาที่อ่อนแรงไปที่ห้องอ่านหนังสือ ผลักประตูเปิดและเห็นหนังสืออยู่สองสามเล่มบนตู้หนังสือและโต๊ะที่เริ่มจะมีฝุ่นจับ

ในที่สุดเขาก็แน่ใจว่าจินเซ่าเซิงกำลังจะจากไปจริง ๆ

ฝ่ายนั้นเตรียมตัวเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว กฎแห่งประตูไม่เปลี่ยนก็ไม่ใช่ไร สามปีแล้ว ไม่มีใครที่จะรอได้ถึงสามปีโดยไม่ยอมแพ้ เขามาที่นี่เพียงเพื่อจะทำให้จินเซ่าเซิงไม่มีความสุขก่อนที่จะจากไป

ฉินเซ้าเซ็งตัดใจจากเขาแล้วจริง ๆ

เขาทำผิดไปมาก ไม่มีโอกาสอีกแล้ว

เจียงอี้ซานเดินไปนั่งที่เก้าอี้ในห้องหนังสือ ก้มหลังลง
แสงแดดที่แยงตาสาดส่องให้เขาดูขมุกขมัวและสิ้นหวัง

เขาคิดถึงฉินเซ้าเซ็งผู้ซึ่งอ่อนโยนมาตลอดและฉินเซ้าเซ็ง
ซึ่งเย็นชาเฉยเมยในตอนนี้อย่างหมดล้นเป็นฉินเซ้าเซ็งของเขา
ทั้งสิ้น หลังจากวันที่เจ็ดของปีใหม่ฝ่ายนั้นจะไม่รักเขาอีกแล้ว

เขาทอดทิ้งคนคนนั้นไปเองกับมือ

มีเพียงคู่กรณีเท่านั้นจึงเข้าใจและซาบซึ้งถึงรสชาติความ
ขมขื่นและความไม่แน่นอนของความฝันลม ๆ แล้ง ๆ

ในอกของเขาอัดอัดมากจนหายใจไม่ออก เขาหลับตา
ไม่สามารถสะกดกลั้นอารมณ์เอาไว้ได้ และเปลือร้งให้ออก
มา...เขาเองก็ไม่ต้องการเป็นคนไร้ค่าแบบนี้ แต่เขาก็เสียใจ
จริง ๆ

ในห้องนี้ไม่มีใครเห็นและไม่มีใครรังเกียจน้ำตาของเขา

เขาร้องให้อยู่ครู่หนึ่ง และร้องให้อีกครู่หนึ่ง

“นายกำลังทำอะไรอยู่”

เมื่อได้ยินเสียง เจียงอี้ซานก็หันไปมองอย่างไม่อยากจะ
เชื่อ

ฉินเซ้าเซ็งยืนอยู่ที่ประตูห้องหนังสือ เขาสวมเสื้อคลุม
และถือยาที่ซื้อใหม่

เจียงอี้ซานสะอึกสะอื้นอย่างหยุดไม่ได้

“นายไปแล้วไม่ใช่หรอ ฉันทึกว่านายไปเลื่อนตัวแล้ว...”

จินเช่าเซ็งกล่าวอย่างเย็นชา “การฉลองปีใหม่ไม่ควรเปลี่ยนแปลง”

ดวงตาของเจียงอี้ชานนั้นหม่นหมอง

จินเช่าเซ็งแขวนเสื้อคลุมของเขาไว้บนไม้แขวนเสื้อ

“ออกมากินข้าว แล้วค่อยกินยา”

ครั้งนี้เจียงอี้ชานไม่กังวลใจอีก เขากินอาหารเข้าอย่างสงบและกินยาอย่างเชื่อฟังพลางเอาแต่ก้มหน้าตลอดเวลา ดวงตาบวมแดง จากนั้นจึงไปนอนที่เตียงเองโดยไม่ต้องรอให้จินเช่าเซ็งบอก

จินเช่าเซ็งเปิดโทรศัพท์มือถือแล้วมองดูเวลา “ตอนบ่ายถ้าไข้ไม่ลด ฉันจะพานายไปโรงพยาบาล”

เจียงอี้ชานห่มผ้าและพยักหน้าอย่างเงิบๆ

เมื่อนึกถึงสภาพในตอนนั้นของเจียงอี้ชาน จินเช่าเซ็งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงถาม “มีหมอที่รู้จักบ้างไหม”

เจียงอี้ชานกล่าว “มีเบอร์โทรศัพท์ของคุณหมอหลิวในมือถือ”

จินเช่าเซ็งไปที่ห้องนั่งเล่นและพบโทรศัพท์มือถือที่แบตเตอรี่หมดแล้วในช่องว่างของโซฟา เขากลับไปที่ห้องนอนและเสียบสายชาร์จ เปิดโทรศัพท์ หน้าจอปลดล็อกรหัสผ่านดังขึ้นมา เขากดวันเกิดของตนเองโดยไม่ต้องคิด แล้วโทรศัพท์มือถือก็ปลดล็อก

จินเช่าเซ็งมองดูเจียงอี้ชานที่นอนหลับไปด้วยฤทธิ์ยา

ใบหน้าอย่างคนป่วยของอีกฝ่ายดูน่าสงสารจริง ๆ น้ำตา

ที่ไหลออกมาเมื่อครู่ยังค้างอยู่บนขนตา บนปีกจมูกยังมีคราบเลือดที่เซ็ดไม่สะอาดเล็กน้อย ฉินเซ่าเซิ่งปิดฟังก์ชันการสั่นและเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือให้ แล้วเดินออกจากห้องนอน

เจียงอู่ซานอาจจะใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดของเขาไปแล้ว

เขานอนจมอยู่บนเตียงมาตลอดช่วงเช้า ตอนเที่ยงฉินเซ่าเซิ่งเข้ามาในห้องนอน ตะหน้าผากของเขา เมื่อไม่ร้อนเหมือนตอนเช้าแล้วจึงปลุกเขาขึ้นมากินข้าว

เจียงอู่ซานตื่นขึ้นมา ทำทางสะลึมสะลือเล็กน้อย นั่งซึ่มกะทืออยู่บนเตียง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรรออยู่

ฉินเซ่าเซิ่งขมวดคิ้ว “รีบแต่งตัว”

เจียงอู่ซานจึงเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าที่สะอาด

เสื้อผ้านั้นเป็นของฉินเซ่าเซิ่ง มันใหญ่ไปเล็กน้อยสำหรับเขา แขนเสื้อขนสัตว์นั้นยาวเกินไป เขายกมันขึ้นมาให้ฉินเซ่าเซิ่งพับแขนเสื้อให้ตามความเคยชิน แต่พอรู้ตัวก็ก้มหน้าลงพับด้วยตัวเอง

ก่อนกินอาหาร ฉินเซ่าเซิ่งวางแก้วน้ำลงในมือของเขา

“ดื่มน้ำก่อน”

เจียงอู่ซานดื่มน้ำและกินโจ๊กไก่ที่อยู่ตรงหน้าโดยไม่พูดไม่จา เขาเพิ่งจะหายใจ กินอะไรก็ไม่รู้สึกชาติ เมื่อก่อนก็มักจะอดอดอันให้ฉินเซ่าเซิ่งคะยั้นคะยอให้เขากิน แต่ตอนนี้เขาไม่กล้าพอที่จะทำอีกแล้ว

หลังอาหารกลางวันเขานั่งอยู่บนโซฟา เหมือนตุ๊กตาที่

มีหน้าตาดมดามละเอียดย่อนและพูดไม่ได้ เขาก็มีศีรษะลงเล่น
ปรอหวัดใช้ เครื่องปรับอากาศและเครื่องทำความร้อนในห้อง
นั่งเล่นนั้นทำหน้าที่ได้ดี ไม่นานนักเจียงอี้ซานก็รู้สึกวาลำคอ
ของเขา มีเหงื่อออก

จินเซ่าเซิงเดินออกมาหลังจากล้างถ้วยและตะเกียบเสร็จ
แล้ว เห็นอีกฝ่ายเช็ดเหงื่อที่ลำคอจึงให้กินยาแล้วชวนนอน
พลางห่มผ้าให้เหงื่อออก เขารู้ว่าเจียงอี้ซานเป็นโรคกลัวความ
ร้อนและหยุดเหงื่อ เขาคิดว่าเจียงอี้ซานจะสร้างปัญหาอีกแล้ว
แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะทำตามอย่างว่าง่าย จึงรู้สึกโล่งใจ

พอวัดอุณหภูมิอีกครั้งหลังกินอาหารเย็นในตอนค่ำก็มี
ไข้ต่ำ ๆ ดังนั้นนอนหลับสักตื่น พรุ่งนี้ก็หายแล้ว

ตกกลางคืน จินเซ่าเซิงนอนดูโทรทัศน์มือถืออยู่บน
โซฟาเบดในห้องนั่งเล่น เจียงอี้ซานที่กินยาแล้วเข้ามาหาเขาใน
ชุดนอนแล้วถาม

“คุยกันหน่อยได้ไหม”

จินเซ่าเซิงไม่มองเขา “พรุ่งนี้เจอกัน”

“สิ่งที่นายพูดเมื่อเช้านี้ฉันเอามาคิดดู และคิดได้แล้ว
นายพูดถูก ฉันรู้ว่าฉันทำผิดไปมาก...” เจียงอี้ซานก้มหน้า
“นายไม่ต้องการพบฉันอีกแล้วสินะ”

จินเซ่าเซิงไม่ตอบ

เจียงอี้ซานกัดริมฝีปาก “แล้วถ้าคิดว่าฉันเป็นเพื่อนนอน
ล่ะ นายจะนอนด้วยกันได้ไหม”

เมื่อคืนมืดมิด แตกต่างกับวันนี้ที่โคมระย้าเหนือศีรษะ
ของเขาส่องสว่างให้ทุกอย่างชัดเจน เจียงอีซานหน้าแดงเหมือน
มีไข้ เขาเอ๋อตะกุกตะกัก “แค่ไม่กี่วันนี้เอง วันที่เจ็ดก็จะสิ้นสุด
ลง”

“นายเป็นไข้จนสมองเพี้ยนไปแล้วหรือ”

“ฉันแค่อยากอยู่ฉลองปีใหม่กับนายในปีนี้”

จินเซ่าเซิงปฏิเสธ “พรุ่งนี้นายก็ไปแล้ว”

ตอนนี้เจียงอีซานไม่กล้าพูดเรื่องไร้สาระเช่นเขาจะไม่ไป
ไหนอีก เขากลัวว่าจินเซ่าเซิงจะโกรธแล้วจากไปโดยไม่บอก
กล่าว จึงได้แต่รวบรวมความกล้าป็นขึ้นไปบนโซฟาเบด “นาย...
นายก็คิดเสียว่านอนกับใครก็ได้ ฉันจะได้เรียนรู้มันด้วย”

“นายฟังที่ฉันพูดไม่เข้าใจหรือ”

เจียงอีซานถอดชุดนอนออกต่อหน้าเขา ไม่หนาวเท่าไร
เพราะเครื่องทำความร้อนทำงานอยู่ แต่อย่างไรเสียก็ยังเย็น
อยู่เล็กน้อย เขาเองก็ไม่กล้าขอให้อีกฝ่ายกอดเขาอะไรแบบนั้น
อีก เขาแยกขาออกแล้วนั่งคร่อมลงบนตักของจินเซ่าเซิง

เมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวาน จินเซ่าเซิงก็โมโห

“ลงไป!”

“ฉันพูดจริงจังนะ” เจียงอีซานมองคนตรงหน้า “นายจะ
ทำยังไงก็ได้”

จินเซ่าเซิงสูดลมหายใจลึก ตอนนี้เจียงอีซานดูเหมือน
ครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน ดวงตาของฝ่ายนั้นกระจางสดใส

เมื่อความทรงจำซ้อนทับกัน จินเซ่าเซิงก็ยากที่จะไม่รู้ลึก

หวันไหว

“ฉันคิดว่าเป็นสิ่งเดียวที่นายยังชอบ” เจียงอี้ซานดึงมือจินเซ่าเซิ่งสัมผัสผืนร่างกายของตนเองแล้วพูดว่า “ฉัน...ฉันยังมีไข้ต่ำๆ...ข้างในมันร้อนมาก...นายอยากลองดูไหม”

จินเซ่าเซิ่งคิดว่ามือเขาแล้วกัดฟันพูด “นายลงไปเดี๋ยวนี้!”

เจียงอี้ซานมองเห็นความลังเลและความขัดแย้งในดวงตาของจินเซ่าเซิ่ง ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะแก้เชือกผูกกางเกงนอนของจินเซ่าเซิ่ง เขาสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายนั้นตื่นตัวแล้ว เขาคิดว่าจินเซ่าเซิ่งไม่ต้องการเห็นหน้าเขาอย่างแน่นอน แต่ร่างกายของฝ่ายนั้นกลับมีปฏิกิริยาตอบสนอง ดังนั้นเขาจึงรีบปลดเอวกางเกงอีกฝ่ายแล้วก้มหน้าลงได้เสียความแข็งแกร่งที่ตื่นตัวขึ้นมา

มันร้อนเกินไป...ตอนที่ถูกคนตรงหน้ากลืนกินเข้าไป จินเซ่าเซิ่งกำหัดแน่น เขามองดูแนวกระดูกสันหลังที่นูนขึ้นมาเมื่อเจียงอี้ซานโค้งงอ...ชายหนุ่มมีผิวที่ขาวมาก มีเพียงกล้ามเนื้อบางๆ ที่ฝึกฝนมาเพื่อให้รูปลักษณ์ดูดี เขาทั้งผอมและยังป่วย ภาพนี้ให้ความรู้สึกอ่อนแอและงดงามเหลือเกิน

จินเซ่าเซิ่งต้องการย้ายคนที่บอบบางตรงหน้า ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการโอบกอดปกป้องประโลมเขาไว้

ลื่นที่เ็นร้อนของฝ่ายนั้นเริ่มได้เสีย สติสัมปชัญญะของจินเซ่าเซิ่งค่อยๆ หายไปจนแทบหมดสิ้น ขณะที่เกือบจะสูญเสียการควบคุมตัวเอง เขาก็ผลักไหล่เจียงอี้ซานออกไป

“อึดอัดเหลือเกิน ฉันกีดนายอีกหรือเปล่า”

เจียงอี่ซานเปลี่ยนเป็นแลปลิ้นออกมาเพื่อเล่าโลมส่วน
ปลายอันแข็งแกร่งของคนตรงหน้า

ในเสี้ยววินาทีนั้นจินเซ่าเซ็งรู้สึกของตัวเองกำลังจะหลัง
ออกมา เขาหายใจแรง หงุดหงิดที่ตัวเองถูกอีกฝ่ายกระตุ้น
ความใคร่ได้อย่างง่ายดาย เขาดึงแขนเจียงอี่ซานเพื่อดึงฝ่ายนั้น
ออกห่างด้วยความโกรธ

เจียงอี่ซานไม่ยอมแพ้ เขายังคงเข้าชิดต่อ “เซ่าเซ็ง จินจะ
เรียนรู้ คราวนี้จะใช้แต่ลิ้นเท่านั้น”

ในสมองเกิดภาพปลายลิ้นสีแดงกำลังได้เลียส่วนนั้นขึ้น
มาทันที

แย่จริง ๆ

ความโกรธและความปรารถนาของจินเซ่าเซ็งสะสมไว้
จนถึงจุดแตกหัก เขาดึงเจียงอี่ซานเข้ามา คว่ำข้อมือทั้งสองของ
เจียงอี่ซานไว้ด้วยมือขวาแล้วจับไพล่หลังไว้ ขาซ้ายของเขากด
ทับขาที่กำลังขยับไปมาของฝ่ายนั้น มือซ้ายยกขึ้นสูงแล้วฟาด
ลงบนบั้นท้ายขาวจั๊วะอย่างแรง

เขาตีแรงมาก ในไม่ช้าก็มีรอยนิ้วมือปรากฏขึ้นบนบั้นท้าย
อันกลมเกลี้ยง

เจียงอี่ซานตกตะลึงที่ถูกตีอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย

ผัวะ!

เขาตีลงมาอีกครั้ง

เจียงอี่ซานจึงเพิ่งรู้ตัว พุดด้วยความเขินอายและหวาด
กลัว “เซ่าเซ็ง”

เนื้อนุ่มสีขาวยกรอยฝ่ามือแดงประทับไว้ ความปรารถนาของจินเซ่าเซ่งนั้นลึกซึ้งจนน่ากลัว อารมณ์ที่เงินอายจนกลาย เป็นไกรธันมีช่องทางระบายแล้ว เขายกมือซ้ายขึ้นอีกครั้งแล้ว ฟาดลงไปอีก คราวนี้นั่นหนักขึ้น เสียงตีกระทบเนื้อหนังมังสา ดังชัดเจนและกังวาน

เจียงอีซานเจ็บหัวไหล่ที่ถูกดิ่งมือไปโพล่หลังจนต้องห่อไหล่ไว้ “ฉันผิดเอง นายไม่ต้องตีแล้ว...อา”

ฝ่ายนั้นตีไม่หยุดแม้จะขอความเมตตา...ตรงข้าม กลับตีแรงและถี่ขึ้นเรื่อย ๆ เจียงอีซานได้ยินเพียงเสียงเนื้อกระทบเนื้อ ดังมาจากด้านหลัง เขามองไม่เห็นสีหน้าท่าทางของจินเซ่าเซ่ง เพราะถูกล็อกไว้แน่นจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ทำได้เพียงข่มความเจ็บปวดจากการถูกตีบ้นท้ายจนกระทั่งทนไม่ไหว

“เจ็บจัง ฉันผิดไปแล้ว”

จินเซ่าเซ่งกดมือที่อยู่บนแผ่นหลังของเขาให้แนบแน่นขึ้น บ้นท้ายที่เกลี้ยงเกลามีน้ำมีนวลในตอนแรกเริ่มบวมแดง และร้อนรุ่ม เขาจ้องมองบ้นท้ายทั้งสองข้างที่ถูกตีจนเหมือนลูกพีช พยายามลูบคลำบ้นท้ายตนเอง

จินเซ่าเซ่งกลบเกลื่อนความคิดที่ย่ำแย่ แสร้งทำเสียงเย็นชา “ยังจะเสียดังอีกหรือ”

ขนตาของเจียงอีซานมีหยดน้ำตาที่ไหลออกมาเพราะความเจ็บปวดเกาะอยู่ “ฉันผิดไปแล้ว ไม่ทำเสียดังอีกแล้ว...”

จินเซ่าเซ่งกลับไม่ยอมตัดใจจากบ้นท้ายที่ถูกตนเองตีจนบวมแดงนี้ เขาวางนิ้วทั้งห้าลงบนบ้นท้ายที่สั่นระริก กด

เบา ๆ เนื่อบันท้ายสี่ชมพูที่อ่อนนุ่มก็ติดอยู่ในง่ามนิ้วมือ สัมผัส
นั้นยอดเยี่ยมมาก

เขาจับบันท้ายอีกฝ่ายและนวดคลึงสองสามครั้ง

หลังจากที่บันท้ายของเจียงอี้ซานถูกตีแล้ว ผิวหนังก็
ร้อนรุ่มเกินไป ตอนนี้เขาถูกนวดคลึงด้วยความใคร่อย่างเต็มที่ที่
ความเร่าร้อนในร่างกายของเขาเพิ่มขึ้น ร่างกายท่อนล่างของ
เขาตื่นตัวขึ้นจากการเล่าโลม ความปรารถนาถูกกระตุ้น เจียง
อี้ซานฟุบคลอเคลียอยู่บนขาของฉินเซ่าเซิงด้วยเจตนาที่
คลุมเครือ

“เซ่าเซิง...”

เมื่อแก่นกายของฉินเซ่าเซิงถูกเสียดสี และตระหนักได้
ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่นั้น ความสำนึกผิดก็ปรากฏขึ้นบน
ใบหน้าของเขา เขาติลงบนบันท้ายที่ยืดหยุ่นของฝ่ายนั้นอีกครั้ง
น้ำเสียงของเขาต่ำจนแทบห้าว

“นายเรียนรู้ที่จะไม่เชื่อฟัง”

เขาไม่เหลือความแข็งแกร่งเลยแม้แต่นิดเดียว...ส่วนเจียง
อี้ซานนั้นก็แค่รู้สึกเจ็บปวด ไม่รับรู้ถึงความปรารถนาที่แฝงอยู่
ในน้ำเสียงของเขาอย่างลึกซึ้งเลย

จังหวะตินั้นเร็วขึ้น ความเจ็บปวดของการถูกตีก่อนหน้านี้
นี้ยังไม่ทันหาย การตีชุดถัดไปก็มาอีกแล้ว เสียงร้องเจ็บปวด
และการดิ้นรนขัดขืนของเจียงอี้ซานนั้นไร้ประโยชน์ ฉินเซ่าเซิง
มีใจเด็ดเดี่ยวที่จะตีกันของเขาต่อไป การตีอย่างต่อเนื่องทำให้
บันท้ายนั้นเจ็บปวดจนด้านชาเหมือนไม้โซ่ของตัวเอง เจียง

อีซานขอร้องไห้ยกโทะให้ด้วยน้ำเสียงสะอื้น

ในขณะที่กำลังตื่นนอนอยู่นั้น ฝ่ามือของจินเซ่าเชิงกระทบ
ถุงเนื้ออันอ่อนนุ่มที่อยู่กลางหว่างขา เจียงอีซานส่งเสียงร้อง
อย่างแผ่วเบา ขาทั้งสองของเขาสั่นเทิ้มเล็กน้อย

จินเซ่าเชิงเห็นนิ้วเท้าของเขาหดเกร็งจึงไม่พูดจา เลือก
เพิกเฉยเพื่อลงมือตีเขาอีกครั้ง

“อย่า อย่าตี”

เจียงอีซานตื่นสะดุ้ง จินเซ่าเชิงพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อ
ไม่ให้เขาตื่นนอน หลายครั้งที่กระทบเข้ากับแก่นกายที่แข็งแกร่ง
ราวกับท่อนเหล็กของจินเซ่าเชิง แต่เจียงอีซานก็ไม่ได้ใส่ใจ
กระวีกระวาดหลบหลีกการตีจากทางด้านหลังที่ทำให้เขาหวาด
กลัวจนหัวตื้อ

ความอึดอัดสูง ความเจ็บปวด และความสุขผสมปนเป
เข้าด้วยกัน

เจียงอีซานพยายามอย่างสุดความสามารถ แต่ก็หลบ
ไม่พ้น เหงื่อออกไปทั่วทั้งร่างกาย เบื้องล่างส่วนที่อ่อนนุ่มถูก
กระทบอย่างต่อเนื่อง รู้สึกทั้งเจ็บปวดและพึงพอใจ แก่นกาย
พลันคึกคักขึ้นมาค้ำอยู่บนขาของจินเซ่าเชิง กางเกงนอนของ
อีกฝ่ายเปียกชุ่มไปด้วยของเหลวที่ไหลออกมา เขาต้องการ
ขยับสะโพกออกห่าง ผลคือเนื้อผ้าเสียดสีกับส่วนปลายของ
ความแข็งแกร่งจิ้งหะเดียวกันกับจินเซ่าเชิงฟาดลงมาพอดี
อีกครั้ง เจียงอีซานก็ร้องลั่น ปลดปล่อยออกมาบนท่อนขาของ
จินเซ่าเชิง

ฉันเข้าแข่งจ้องมองบนท้ายที่สั้นทึม หยดดีไม่ได้เลย

เห็นความปรารถนาที่น้ำอับอายของตนเองถูกเปิดเผย
ต่อสายตาของอีกฝ่ายด้วยการตีเพียงครั้งเดียว เจียงอู่ซานจึง
ร้องให้ออกมาด้วยจิตใจที่พังทลาย แต่เขากลัวว่าการร้องไห้จะ
ทำให้ฉันเข้าแข่งโกรธ จึงไม่กล้าหันหลังกลับ กัดผ้าห่มสะอื้น
เบา ๆ กระตุกไหล่ราวีของเขาคุสะเทือนนิด ๆ

ภายในห้องสงบเงียบมาก มีเพียงเสียงสะอื้นอย่างอัดอั้น
ตันใจของเจียงอู่ซาน

ลูกกระเดือกของฉันเข้าแข่งขยับขึ้นลง เขาปล่อยแขนขา
ของเจียงอู่ซาน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “ลงไป”

เจียงอู่ซานเข็ดน้ำตา แล้วลุกขึ้นมองคราบของเหลวที่
เปรอะกางเกงของฉันเข้าแข่งด้วยความอับศอดสูอย่างที่สุด
บนท้ายของเขาเจ็บปวดจนไม่กล้าแตะต้องมัน เขาคุกเข่าบน
โซฟาเบดและมองฉันเข้าแข่งด้วยดวงตาสีแดงก่ำ

“ฉัน...”

“ใส่หัวออกไปจากห้อง ฉันไม่อยากจะเห็นหน้านาย”

นอกจากการบอกเลิกครั้งนั้น นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาได้ยิน
ฉันเข้าแข่งพูดคำว่าใส่หัวไป ความฝันสวยงามที่มีในตอนแรก
ว่าจะถูกกอดหลังจากถูกตีได้ถูกสีหน้าถ่มมึงทิ้งของฉันเข้าแข่ง
ทำลายจนแตกเป็นเสี่ยง ๆ

เขาก้มหน้า หยิบชุดนอนพาดบ่า เดินไปที่ห้องนอน

ในความเป็นจริงใจของเขายังไม่ลดลง ร่างกายก็ยังรู้สึก
ไม่สบาย ตอนนั้นบนท้ายยังมาถูกตีอีก แถมยังปลดปล่อยความ

ต้องการเปราะเปื้อนฉินเช่าเซ่งอย่างน่าอัปอาย หลังจากนั้นก็ได้กอด ไม่มีการปลอบประโลมที่อ่อนโยน ไม่มีอะไรทั้งนั้น เจ็บนั้นทำยจนไม่สามารถพลิกตัวนอนหลับลงได้...เขานอนลงบนเตียง ชูคอใบหน้าลงกับหมอนก่อนที่จะร้องให้ออกมา

เขาคิดว่าเขารู้ตัวว่าผิดแล้ว และพยายามทำให้อีกฝ่ายพอใจ แต่ทำไมถึงเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลย

ในห้องนั่งเล่น ฉินเช่าเซ่งเอนกายลงบนโซฟาเบด

และนั่งอยู่เป็นเวลานานกว่าความต้องการจะสงบลง

เขาดูเวลาในโทรศัพท์มือถือ ปฏิบัติแรกคือเจียงอี้ซาน ได้กินยาลดไข้หรือไม่ หลังจากที่เขาดูแลไปล้างหน้าด้วยน้ำเย็นในห้องน้ำด้วยความหงุดหงิด พอคิดถึงท่าทางบอบบางเมื่อครู่ของเจียงอี้ซาน เขาก็กินผ้าขนหนูลงไปใต้องล่างมือ ก่อนจะขยี้แล้วเขย่งไขว้ขาขึ้น

เขาหยิบสเปรย์แก้ปวดออกจากตู้ในห้องนั่งเล่น แล้วผลักประตูห้องนอนที่เปิดแง้มไว้

โคมไฟหัวเตียงเปิดอยู่ เจียงอี้ซานดูเหมือนจะนอนหลับอยู่บนเตียง ฉินเช่าเซ่งเดินเข้าไปเห็นยาที่ถูกแกะออกวางอยู่บนหัวเตียง ยานี้มีสรรพคุณช่วยในการนอนหลับ เมื่อก่อนเจียงอี้ซานเคยกินยานี้ตอนเป็นไข้และนอนหลับไปได้หนึ่งวันเต็ม ๆ

ฉินเช่าเซ่งเลิกผ้าห่มขึ้น พ่นยาลงบนอุ้งมือ ภูยี้ แล้วนวดคลึงลงบนบั้นท้ายที่บวมแดงทั้งสองข้างของเจียงอี้ซาน ฝ่ายนั้นขดตัวด้วยความเจ็บปวดขณะที่ยังหลับสนิท ส่งเสียง

คราวเบา ๆ พลังขยับตัวเล็กน้อย หลังจากทายาเรียบร้อยแล้ว เขาก็ห่มผ้าห่มให้และปิดโคมไฟหัวเตียง ท่ามกลางความมืด เขาได้ยินเสียงพึมพำอันแผ่วเบาของเจียงอีซาน

“กอด กอด...”

จินเซาเซ่งหันหลังกลับ เดินออกไปจากห้องนอนและปิดประตูลง

หลังจากเก็บสเปร์ยแก้ปวดแล้ว จินเซาเซ่งก็ล้มตัวลงนอนด้วยความเหนื่อยล้า...สองวันมานี้เขาไม่ได้นอนหลับอย่างสบายเลย เจียงอีซานมีอิทธิพลต่อเขามากกว่าที่คิด เขาเสียใจจริง ๆ ที่ไม่ได้เปลี่ยนกลอนประตู่ในตอนแรกเขายังคงมีความหวัง แต่หลังจากนั้นเขาก็ตระหนักว่าความผิดหวังปีแล้วปีเล่าทำให้เขาเข้าใจว่าการรอคอยเป็นเพียงความฝันของคนโง่เขลาเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันการที่บริษัทได้ก้าวไปสู่แนวทางที่ถูกต้องทำให้เขาตัดสินใจมุ่งมั่นไปที่การทำงานเพียงอย่างเดียว และต่อมาเขาก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อครอบครัวมากขึ้น เพิ่มความเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจที่จะไปจากเมือง A ยิ่งขึ้น จึงเลิกคิดเรื่องเปลี่ยนกลอนประตู่ที่ไม่สำคัญอีกแล้วว่าจะมีหรือไม่มี

หรือพูดอีกอย่างก็คือ จะอย่างไรก็ได้

เขาเคยคิดเกี่ยวกับนิสัยของเจียงอีซานมานานแล้วว่าจะชัดเจนก็ต่อเมื่อหวักระแทกเลือดไหลเท่านั้น เจียงอีซานมักจะชอบเล่นกับหัวจิตหัวใจคนอื่นอยู่เสมอ เป็นคนหยิ่งยโสและหุ่นหันพลันแล่น เขารู้มาตั้งแต่ต้น

เมื่อแรกพบฝ่ายนั้นไม่สนใจเขา แต่พอได้ยินว่าเขาเป็น
คุณชายสกุลฉินก็เบิกตากว้างและห่อปาก ต่อมาท่าทีที่ฝ่ายนั้น
มีต่อเขาก็ดูอบอุ่นขึ้นมาก ปากก็บอกว่าไม่สนใจ แต่เมื่อเห็น
เขาพูดจากับคนอื่นก็มักจะอดไม่ได้ที่จะชำเลืองมอง เวลานั้น
เขายังคิดว่าอีกฝ่ายแกล้งทำดี เมื่อได้รับของขวัญล้ำค่าก็งใจ
ผลักมันออกไปก่อน จากนั้นก็แอบวิ่งไปอีกทางหนึ่งและมองดู
มันเหมือนเห็นเพชรนิลจินดา

นิสัยดีหรือไม่ดีมองปราดเดียวก็ทะลุแล้ว แต่ท่าทางที่ดู
โง่เขลา กระเจ้ากระงอด ไม่สบอารมณ์นั้น...น่ารักเหลือเกิน

ฉินเซ่าซึ่งรักอีกฝ่ายมาก ในเวลานั้นชอบบอกร่องเหล่านี้
เขาจึงมองว่าเป็นเพราะฝ่ายนั้นยังเด็ก นิสัยเอาแต่ใจแบบนี้จะ
ผ่านไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เขายังมีทั้งความสามารถและ
กำลังทรัพย์ที่จะทำให้เจียงอี้ซานพึงพอใจ ไม่เคยมีความคิดที่
จะไปขัดขวาง ญาติมิตรของเขาเคยแนะนำว่าแบบนี้จะเป็นการ
ทำลายเจียงอี้ซาน เขารับฟังและได้พิจารณาเกี่ยวกับมัน แต่
เมื่อต้องเผชิญกับข้อเรียกร้องซ้ำแล้วซ้ำอีกของเจียงอี้ซาน เขา
ก็มักจะไม่วายพอที่จะปฏิเสธ คิดว่าเจียงอี้ซานจะเปลี่ยนแปลง
ได้

จนกระทั่งเจียงอี้ซานบอกเลิก เขาถึงเพิ่งเข้าใจว่าเขา
ตามใจฝ่ายนั้นจนเสียคน

มันเป็นการให้ท้ายที่ไม่มีข้อแม้ของเขาที่ทำให้เจียงอี้ซาน
กลายเป็นคนที่เรียกร้องอย่างไม่มีที่สิ้นสุด จิตใจลำพองมากขึ้น
เรื่อย ๆ ซึ่งในที่สุดก็ถูกกัดกร่อนโดยความหุรรวภายนอกที่

จอมปลอมในวงการนั้น เขาคิดว่าเจียงอีซานจะกลับมาและ
เข้าใจเมื่อประสบกับความล้มเหลว แต่เมื่อฝายนั้นขอให้เขา
กลับไปที่บ้านสกุลฉิน เขาจึงเข้าใจได้ในที่สุดว่าคนรักของเขาได้
ถูกกลืนกินไปแล้วอย่างสมบูรณ์ กลายเป็นคนคนหนึ่งที่ไม่เหมือน
กับใครอีกหลายคนในวงการนั้น กลายเป็นคนเจ้าเล่ห์

สำหรับเจียงอีซานแล้ว ความจริงใจกลายเป็นสิ่งที่ไม่
จำเป็น